

nt

naš tednik

LETO XXXIV. — Številka 45 11. novembra 1982 Cena 5.— šil. (7 din)
Poština plačana v gotovini Celovec P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

Srečanje mladinskih zborov
stran 3

Kropivnikov oče star 90 let
stran 5

Obletnica smrti Edvarda Kocbeka
stran 6

Novi podlistek: Ogenj (E. Kocbek)
stran 6

Slovenci in volitve
stran 7

Visok obisk pri NSKS

Pretekli teden so na celovškem Novem trgu odprli razstavo o fondu-ERP, to je povojni pomoči ZDA evropskim državam in tudi Avstriji. Pomoč je bolj znana pod imenom Marshallov plan. Razstavo je obiskal tudi svetnik ambasade ZDA na Dunaju, Carl John Clement. Med Narodnim svetom koroških Slovencev in poslaništvom ZDA na Dunaju obstajajo že dalj časa stiki in svetnik Carl John Clement je obiskal tudi NSKS, kjer so ga na sedežu organizacije sprejeli predsednik dr. Matevž Grilc, član predsedstva Karel Smolle in poslovodni tajnik Franc Wedenig. Predstavniki Narodnega sveta koroških Slovencev so visokega gosta v odprtem in zelo izčrpnem razgovoru informirali o zaskrbljujočem razvoju vprašanja slovenske narodne skupnosti na Koroškem. Obe strani sta se domenili, da bosta stike še naprej gojili, in to tako na srečanjih na Dunaju kot na Koroškem.

Dobrla vas: Nov župan

Prejšnji četrtek se je uresničilo, kar so v Podjuni že vrabci čivkali raz streh v svet — župan Hafner je odstopil in predal župansko mesto deželnemu poslancu in socialističnemu občinskemu odborniku Pfeiferju. Ustoličenju novega župana je sledilo precej občanov. Zastopnik EL Dobrla vas, Tinej Wastl, ki ima največje zasluge, da je Dobrova še danes neokrnjena in ohranjena, je dejal, da si pričakuje od novega župana več posluha za dejanske potrebe občanov kot prejšnji župan, ki je podpiral podjetje Kostmann pri tem, da bi sredi Dobrave mlelo kamenje, čemur so se občani in prizadeti uprli. Nadalje je Tinej Wastl izrazil upanje, da bo slovenska narodna skupnost od občine deležna tistega priznanja, ki ji gre in da si bo občina pod novim županom premislila prenegljeni sklep glede občinskega grba SPD „Srce“. Bivši župan Hafner bo še naprej ostal občinski odbornik.

V Gradcu je bil ustanovni občni zbor ALÖ:

»Alternativna lista lahko računa z našo simpatijo«

UVODNIK

Na letošnjem Srečanju mladinskih zborov, kjer je nastopilo nad 500 deklic in dečkov, je podpredsednica Krščanske kulturne zveze Micka Demšar v svojih pozdravnih besedah rekla mdr. tole:

Današnje srečanje mladinskih zborov postavljamo pod geslo letošnjega tečaja voditeljev otroških sku-

Otrok je knjiga, iz katere beremo in v katero naj pišemo

pin: „Otrok je knjiga, iz katere beremo in v katero naj bi pisali“.

Bili so časi in so še, ko odrasli, zlasti tisti, ki so odgovorni za vzgojo, otroka prav nič ne upoštevali kot knjigo, iz katere naj bi brali. Nočejo, ja niti ne znajo brati v njej ali iz nje.

Otrok se ne more, ne sme, razvijati iz sebe, iz svojih prirojenih potencialov. Vsiljujejo mu zgolj svojo, čisto tujo učenost, tuj jezik, tuje navade, svoje predstave o življenju, o poklicu, o bodočnosti. Otrka imajo za prazen zvezek, v katerega je treba napisati čim več svojega. Neglede na to, ali mu je v korist ali ne. Tako se vzgoji tuja rastlina na domači grudi.

Naš odnos do otroka se razodeva v poslušanju njegovega prirojenega in podedovanega duševnega in duhovnega dihanja in artikuliranja. V ustvarjanju možnosti za razodevanje in za samostojni razvoj njegovih talentov.

Prvo srečanje otroka s tem svetom je krik in nesrečna mati, ako njeno dete tega glasu ne da od sebe. Ta glas se nadaljuje v joku in prepevanju iz leta v leto. Njega naj v umirjeni sproščenosti goji do čimvečjega blaglasja.

To je tudi namen in cilj našega prepevanja z našimi deklicami in dečki, prepevanje domačih pesmic in melodij. Danes nam hočejo naši mali pevčki pokazati, kako daleč so že na tej poti. Želimo Vam prijetno poslušanje njihovih mladih glasov.

MICKA DEMŠAR

Zadnji konec tedna je bil v Gradcu ustanovni občni zbor Alternativne liste Avstrije (ALÖ): edina resolucija, ki so jo sklenili na občnem zboru, je namenjena vprašanju narodnih manjšin v Avstriji. Udeleženci občnega zobra mdr. poudarjajo (bilo jih je približno 200), da so manjšine ogrožene v svojem obstoju, ker so podvržene asimilacijskemu in germanizacijskemu pritisku.

ALÖ odločno odklanja zakon o narodnih skupnostih in tristrankarski sporazum ter zahteva izpolnitev vseh mednarodnih obveznosti, predvsem člena 7 ADP. Nadalje izjavljajo v resoluciji: „Izpolnitev teh zahtev pa ne more zadostovati — zaradi omenjene asimilacijske politike, ki traja že desetletja. Zato zahteva ALÖ dodatne ukrepe v zaščito in pospeševanje manjšin; tako je tudi možno dejansko zagotoviti svobodno razvoj narodnih manjšin“.

Hkrati so sklenili, da bodo besedilo te resolucije vključili tudi v načelni program ALÖ. Izdelali in sklepali pa bodo poleg tega še o takomenovanemu „daljšemu programu“ (Langprogramm): ta program

Obisk delegacije RTV

V četrtek, 4. novembra je obiskala delegacija RTV Ljubljana, ki jo je vodil direktor Kovač, Koroško. Na sedežu NSKS jo je sprejel predsednik dr. Matevž Grilc in člani predsedstva NSKS ter uredništva Našega tednika. V središču pogovorov je bilo obširnejše in tematično bolj poglobljeno poročanje ljubljanske televizije o koroških oz. zamejskih Slovencih. Obe strani sta se menili in domenili tudi o konkretnih korakih in možnostih sodelovanja. Delegacija RTV-Ljubljana je zastopnike NSKS in NT obvestila tudi o sodelovanju med RTV-Ljubljano in ORF ter o skupnih oddajah na liniji Alpe-Adria.

Tri vprašanja Haiderju



Dr. Csoklich je govoril v Tinjah o manjšinah.

V sredo, 3. novembra, je glavni urednik Kleine Zeitung dr. Fritz Csoklich iz Gradca govoril o vlogi manjšin v demokraciji. Poleg številnih vidnih gostov (mdr. so bili navzoči dr. Grilc,

škofijski kancler dr. Krištof, dež. posl. Uster, mag. Warasch, dvor. svet. dr. Inzko, dr. Apovnik) se je vključil v diskusijo tudi državni poslanec Haider. Haider je zahteval od Slovencev, da

naj pokažejo svojo državljansko zavest. Nakar ga je dr. Vospernik odločno zavrnil ter ga vprašal, kako more Haider kaj takega zahtevati, če očitno ne pozna zadržanja koroških Slovencev. Haider je govoril (dvomil?) o pripravljenosti integracije koroških Slovencev. Nakar ga je dr. Vospernik vprašal, ali Haider zagovarja „Mittelpunkt“-šole. Haider jo zagovarja, torej je proti integraciji koroških Slovencev v avstrijsko družbo. Haider pa se je tudi delal, kot da bi večina vedela, kaj je dobro za Slovence. Nakar ga je dr. Vospernik vprašal, če ne ve gorski kmet sam najbolje, kaj je zanj dobro ter kakšne so njegove težave.

Haider na ta tri vprašanja ni vedel prav odgovoriti. Posebno se je uredil, ko je zahteval od Slovencev državljansko zavest. Po debati je priznal, da si je privoščil spodrsrlaj. Bojimo pa se, da bo „pozabil“ ta spodrsrlaj najkasneje tedaj, ko se bo ude-

enakopravnosti žena ter politiki bazične demokracije: alternativci odločno odklanjajo politiko, ki jo delajo poklicni in nepoklicani funkcionarji nekje v tih kamrici — mimo resničnih potreb in težav ljudstva. Kam taka politika vodi, dokazujejo najbolj znani škandali ter korupcijske afeze. Posebno pozornost pa posvečajo pripadniki ALÖ družbenim skupinam, ki predstavljajo manjšine (narodne, verske, pohabljeni . . .), ki pa jih vsakokratne večine in njeni oblastniki skušajo potisniti ob rob.

Občnega zbora ALÖ sta se — kot opazovalca — udeležila tudi zastopnika obeh slovenskih osrednjih organizacij (Janko Kulmesch in Marjan Sturm). Mdr. je zmenjeno, da bo 19. novembra prišlo do kontaktnega pogovora med zastopnikom ALÖ ter obema osrednjima organizacijama. 18. novembra zvečer pa bo zastopnik ALÖ govoril na celovski univerzi o vprašanju „Kaj hoče ALÖ“.

ležil naslednje „domovini zveste“ prireditve . . .

Slabo se je godilo tudi vodji celovške redakcije H. Stritzlu: ko je bil vprašan, zakaj zastopniki koroških Slovencev nimajo možnosti v Kleine Zeitung tu in tam objaviti svojih misli na „stran za politike“, Stritzl ni vedel pravega odgovora. Ponavljal je samo, da objavlja tudi pisma slovenskih bralcev. Se bo Stritzl kaj naučil iz te zadrege?

Predavanje dr. Csoklicha je bilo zanimivo, čeprav se ni dotaknil konkretnih problemov na Koroškem („te pre malo poznam“). Pač pa se je jasno izrekel za priznanje in podporo manjšinam oz. proti javnemu mnenju v Avstriji, ki obožuje kvantiteto ter odklanja kvaliteto. „Majhno je lepo“ je bila osrednja misel, ki jo je izrazil dr. Csoklich — ter: „V Avstriji manjka tradicija tolerance“.

Csoklich pa vidi tudi nove možnosti za manjšine: vedno več ljudi, zlasti mladina, se nagiba po desetletjih neomejenega verovanja v veliko k manjšemu, preglednejšemu in človeškemu.

TEDNIKOV KOMENTAR



Piše

Janko Kulmesch

Bližajo se razne volitve, mdr. državnozbornske. Večinske stranke, predvsem socialistična, upajo, da bodo pridobile oziroma obdržale večino volilk in volilcev. Tako mislijo, da morajo biti še bolj oportunistični, ker naj bi bil to baje najboljši recept za to, kako pridobiti ljudi, ki predstavljajo tako imenovano javno mnenje.

jo pod vsakim pogojem prepričati kak napredek v manjšinskopolitičnem vprašanju.

Stem v zvezi je treba tudi videti zadevo „Wagnerjeve farse“. Kot smo v prejšnji številki NT oz. v poročilu o seji predsedstva NSKS pisali, vzame Wagner očitno — skupno s KHD — ugotavljanje manjšine kot po-

Kdo noče pogovorov?

V takšni večinski družbi pa ni pravega prostora za pripadnike manjšin. Predvsem v Avstriji ne, kjer ima večinska družba zelo slab čut za potrebe manjšin — kot je npr. v zadnjem tednu v Tinjah poudaril dr. Fritz Csoklich, glavni urednik „Kleine Zeitung“. Predstavniki večinskih strank se odločajo za kvantiteto, kvaliteta pa jim je večinoma deveta briga.

Že večkrat smo poročali, da večinske stranke ne želijo razgovorov s predstavniki koroških Slovencev. To velja tako za zvezne kot tudi deželne stranke. Ni treba ponovno poudarjati, da kancler Kreisky v resnici ni odpovedal majnika letos pogovora zaradi kolodvorske akcije KDZ. Dejansko je prišlo do odpovedi zaradi velikega pritiska s strani koroških oblastnikov: le-ti hoče-

goj, pod katerim naj bi stekel uradni dialog s koroškimi Slovenci. In to, čeprav dobro ve, da koroški Slovenci nikoli ne moremo priznati rezultatov ugotavljanja manjšine. Wagner tudi ve, da so se zagovorniki ugotavljanja manjšine pošteno blamirali ter da je sam kancler Kreisky označil rezultat ljudskega štetja posebne vrste za neuporaben.

Kljub temu se očitno „hoče pogovarjati“ s Slovenci le pod pogojem, da priznamo to farso, v resnici pa išče povod, da bi sploh ne prišlo do pogovorov.

Wagner diktira, ker v resnici noče pravih pogovorov. Pa menda ne zato, da bi lahko Slovenecem očital: „Glej, kako so zabiti, nočejo se z mano pogovarjati“ ...

Usodni udarec obmejni trgovini

Poleg uvedbe depozita v višini 5000 dinarjev za prekoračitev državne meje je jugoslovanska vlada tudi preko carinskih uredb prispevala k še slabšemu ali brezupnemu položaju naše obmejne trgovine. V bodoče bodo mogli jugoslovanski državljani poleg plačanja depozita brez carine nesti s seboj

samo še blago v vrednosti 200 dinarjev (50.— šil.). Za nadaljnjih 1500 dinarjev (370.— šil.) bodo lahko blaga še nesli s seboj, toda morali bodo plačati na to carino. Za več kot pa 1700 dinarjev (430.— šil.) pa ne bodo smeli nesti s seboj, ker je to zdaj prepovedano.

Pred tem je bilo tako, da so brez

carine lahko nesli s seboj blaga za 1500 dinarjev (370.— šil.) brez plačanja carine. Če pa so nesli več, so morali pač plačati carino.

Tako zdaj večji nakupi, ki presega 430.— šil., sploh niso več možni.

Poleg tega pa je še določeno, da morajo kupljeni predmeti biti namenjeni za osebno porabo ali za darila svojcem. Tako ni možen več nakup kakih električnih naprav ali gradbenega materiala. Po uvedbi teh ukrepov bi bil depozit odveč, ker v inozemstvu Jugoslovani itak ni možno več kaj kupiti. Meja je skoraj umetno zabetonirana.

Kake možnosti ima na primer še Ljubljčan, ki bi rad šel v Borovlje, da bi si tam kaj kupil?

- Plačati mora depozit v višini 5000 dinarjev. Čež mejo sme nesti prvič v letu 1500, drugič samo še 200 dinarjev in plačati 7000 dinarjev depozita.

- Če ima devizno knjižico sicer v Ljubljani, lahko dvigne mesečno 4500.— šil. (dvigne jih tudi lahko v Celovcu pri Zvezi slovenskih zadrug ali pa pri naših posojilnicah), toda kaj naj naredi z denarjem, če sme v Jugoslavijo nesti samo blago v vrednosti 430.— šil. in mora še na to plačati carino?

Torej prav malo možnosti in precej zaprek. Za Tržičana na primer veljajo seveda isti predpisi, z izjemo, da lahko prestopi mejo petkrat letno brez plačanja depozita, ker živi v maloobmejnem pasu.

Meja sicer ni zaprta, toda zgrajeno je toliko pregraj in ovir finančne narave, ki jih bodo lahko le redki preskočili. Zato se našim ljudem ob meji, ki so odvisni od tega prometa, obetajo najslabši časi.

Pričakovati bi bilo, da bi Slovenija, takoj dosegla vsaj, da bi bil



Rotcapchen

Manfred Deix, Profil

(Dalje na strani 5)

Iskanje narodnega izvora

Slovenci si dolgo nismo bili na jasnem o svoji resnični narodni identiteti

V zadnjem času se je v zvezi z dogodki v Libanonu in z atentatom na judovske vernike in otroke v Rimu spet veliko pisalo in govorilo o rasizmu, pri čemer pa se je ponovno pokazalo, da nekateri sploh ne ločijo med rasizmom in narodno zavestjo. Toda kakor mora imeti vsak človek jasno zavest o sebi, o svojem jazu in o svojem pomenu ter mestu v družbi, tako mora imeti tudi vsak narod jasno zavest o sebi, o svoji preteklosti in sedanosti, o svojem pomenu in vlogi v mednarodnem občestvu.

Treba pa je poznati in razumeti tudi vlogo in zgodovino drugih narodov, posebno tistih, ki jih je napravila usoda za naše sosede ali s katerimi smo prisiljeni živeti v dotiku, kot npr. z judovsko narodno skupnostjo. Ravno pomanjkanje poznanja in razumevanja za

ali celo sovraštvo do judovskih manjšin po svetu in do judovskega naroda kot celote. Judovski narod je bil že od časa rimskega cesarja Tita v prvem stoletju po Kr., ki je razdejal Jeruzalem in razpršil Jude na vse štiri strani neba, najbolj preganjan in zatiran narod na svetu. Če se je ohranil, je to pripisati le izrednim odlikam tega naroda, predvsem njegovi navezanosti na lastno vero in kulturno tradicijo, medsebojni povezanosti, čutu za skupnost in izredni inteligenci, ki pa seveda v bistvu ni dar narave, ampak logičen sad judovske kulture, ki je postavljala posamezniku in tudi že otroku velike zahteve.

Judje so lahko vsem, tudi nam Slovincem, vzgled ljubezni do svojega naroda tudi v njegovih nesrečah in zvestobe svojim narodnim tradicijam. Ta zvestoba pa korenini v njihovem svetem pismu, v bibliji, ki je dejansko zgodovina judovskega ali z drugo besedo izraelskega naroda. Judje se počutijo s svojimi predniki kot ena sama velika skupnost živih in mrtvih in v otrokih vidijo svojo narodno bodočnost, svojo srečo in upanje, zato jih zelo ljubijo in jim posvečajo posebno skrb. Starši in otroci so čimveč skupaj.

Pri nas Slovincih kažejo nekateri nevoljo, če se kak naš zgodovinar kaj več ukvarja z vprašanjem našega narodnega izvora in naših narodnih in kulturnih tradicij. V tem vidijo nekak nacionalizem in nacionalno mitologijo,

kot pravijo temu. Radi bi jo nadomestili z raznimi suhoparnimi modernimi teorijami o narodu. Po teh teorijah so narodi nastali šele z nastankom modernih nacionalnih držav, kar v bistvu pomeni, da so moderne države ustvarile narode, ne pa obratno, moderne države pa da je ustvaril kapitalizem, ki si je iskal tržišča. Ravno Judje pa so eden najbolj prepričljivih dokazov, da te teorije ne držijo, kajti judovski narod je že obstajal, ko še ni bilo kapitalizma, in je obstajal dolgo dobo, ko ni imel lastne nacionalne države. Že v starem veku, kot tudi v srednjem veku pa je bilo še nešteto drugih narodov z močno razvito narodno zavestjo, kot nam priča zgodovina, od Feničanov, Babiloncev, Egipčanov, Grkov in Rimljanov do Sasov, Gotov, Švedov, Norvežanov, Dancev, Hunov, Čehov, Poljakov, Madžarov in drugih. Tudi Slovenci smo narod, katerega zgodovina in narodna zavest segata daleč v prvo tisočletje po Kristusu, vsaj v šesto stoletje in v dobo kralja Sama ter še dalje nazaj, do koder lahko zasledujemo slovensko zgodovino po pisanih virih. Če se kak zgodovinar trudi, da razkrije ali bolje rečeno prežene temo, ki ovija začetke in rano dobo našega naroda, to ni ne rasizem, ne nacionalizem, ampak upravičena želja in težnja znanstvenikov, pa tudi celotnega naroda, da si pride na čisto o svoji narodni identiteti, kakor želi in hoče tudi vsak količjak izobražen človek vedeti, odkod izvira njegov rod in kdo so bili njegovi predniki. To ga potrjuje v njegovi identiteti

in utrjuje v njem občutek osebnega in človeškega dostojanstva.

Ravno to, da si Slovenci sami dolgo dobo v modernem času, zlasti v preteklem stoletju in v začetku tega stoletja, nismo bili na jasnem o svoji resnični narodni in kulturni identiteti, je bilo krivo, da smo molče, brez protesta in brez protidokazov prenašali poniževalne trditve tujih zgodovinarjev o naši zgodovini, posebno o naši rani zgodovini. Naši zgodovinarji so molčali, ko so npr. pangermansko usmerjeni avstrijski, pa tudi drugi zgodovinarji trdili neumnost, da so nas Obri pritirali s seboj v Srednjo Evropo kot svoje sužnje, ali ko so v zgodovinskih revijah in knjigah objavljali razprave, v katerih so lažno in napačno tolmačili starodavne dokumente o koroških slovenskih kmetih svobodnjakih. Ko so npr. v njih našli izraze „gürca“, so jih tolmačili v takem smislu, kakor da pišejo dokumentni o kurah (kurcah), ki da so jih redili posamezni kmetje, medtem ko so pisali v resnici o kmetijah. Beseda „gürva“ je pomenila in pomeni še danes na Koroškem isto kot „gorica“, t. j. posestvo. Iz kmetije so torej napravili kuro, kakor da bi bili davni dokumenti, zapiski županov, naštevani kure namesto kmetij. Tako so tudi smešili slovensko zgodovino. Starejši slovenski zgodovinarji proti takim hotenim ali nehotenim, iz nevednosti porojenim žalitvam slovenske zgodovine niso protestirali in tako so prodrle v debele zgodovinske knjige v tujih jezikih.

Ce se danes posamezni slovenski zgodovinarji trudijo, da bi razčistili te stvari in razkrili pravo slovensko zgodovino tako pred Slovenci samimi kot pred tujimi zgodovinarji, opravljajo s tem z zamudo delo, ki bi ga bile morale opraviti že prejšnje generacije slovenskih zgodovinarjev, pa ga niso, ker so bile preveč pod vtisom napačnih trditve tujih zgodovinarjev o slovenski preteklosti. Samo tako se je moglo zgoditi, da sta šele današnja slovenska zgodovinarja Šavli in Mirt odkrila dva prastara slovensko-karantanska državna grba iz srednjega veka (črnega panterja in kmečki klobuk) in s tem dokumentirala takratno slovensko-karantansko državo.

(Novi list)

NAŠ TEDNIK — Lastnik (založnik) in izdajatelj: društvo „Narodni svet koroških Slovencev“.

Uredništvo: Jože Wakounig (glavni urednik), urednika: Janko Kulmesch in Franc Wakounig; Viktringer Ring 26, 9020 Celovec.

Tisk: Mohorjeva/Hermagoras, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec.

NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek, naroča se na naslov: „Naš tednik“, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave: (0422) 51 25 28. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel. 22 30 23.



V nedeljo popoldan je Krščanska kulturna zveza priredila v srednji dvorani Doma glasbe v Celovcu že tradicionalno »Srečanje mladinskih zborov«. Mladinski zbori in skupine, vsega skupaj devetnajst, so plesale, pele in igrale, da je vsakomur kar srce poigravalo. Podpredsednica KKZ Micka Demšar je vse pozdravila in za uvod povedala misli, ki jih objavljamo v uvodniku.



Koliko dela, dobre volje in požrtvovalnosti...

Mladina je zapela ob 75-letnici ustanovitve Slovenske krščansko-socialne zveze za Koroško

Pozdravila je častne goste, ki so se udeležili mladinskega koncerta, tako predsednika koroškega deželne zboru Jožefa Guttenbrunnerja, župana mesta Celovec, dv. sv. Leopolda Guggenbergerja, zastopnika celovškega škofa kanclerja Mihija Krištofa, predsednika NSKS dr. Matevža Grilca, predsednika ZSO dipl. inž. Feliksa Wieserja, avstrijskega generalnega konzula in konzula v Ljubljani, dr. Georga Weissa in Cirila Sterna, generalnega konzula in konzula SFRJ v Celovcu, Marka Kržišnika in Alfonza Naberžnika, višjega vladnega svetnika dr. Pavla Apovnika, bivšega predsednika ZSO in vodjo manjšinskega biroja v Avstriji dr. Francija Zwitterja, ravnatelja Slovenske gimnazije dr. Reginalda Vospornika in podpredsednika SPZ Joška Hudlna ter vse predstavnike kulturno-političnih organizacij koroških Slovencev.

Na odru je bil velik živžav, prihajanje in odhajanje, skupine so se predstavljale same, nekatere prav hudomušno. Ne bomo kakšne skupine posebej omenjali, ker vemo, koliko dela, truda, dobre volje in potrpežljivosti se skriva za vsako pesmijo, za vsakim plesom in s kakšno pripravljenostjo so vsi, dirigenti ter pevke in pevci, rajovci in muzikanti prišli v Celovec. Pripravili so vsem udeležencem prijeten dopoldan.

Po prireditvi smo pobarali nekatere obiskovalce za njihovo mnenje. Takole so menili:

Sigi Stropnik iz Libuč:

„Vse v redu. Bilo je veliko ljudi, mladina je navdušeno nastopala. Tehnika na žalost ni prav sodelovala.“

Anton Rutar iz Št. Vida v Podjuni je dejal:

„Veseli me posebno, da so nastopili tudi Velikovčani. Za nje so trdili, da jih ni več in so jih že opisali.“

Predsednik ZSO, Feliks Wieser:

„Ta koncert je ponoven dokaz, da se z načrtnim, pridnim in vestnim delom da mobilizirati cel kup mladine. Samokritično pa morata obe kulturni organizaciji ugotoviti, ako bi že pred dvajsetimi leti delali z mladino na terenu, bi imeli več kadrov, ki bi bili zmožni z mladino delati in bi se nam tudi na političnem polju laže godilo.“

Andrej Sturm iz Dobrle vasi je dejal:

„Zelo sem srečen, da je baza tako pomlajena in da dela mladina v duhu medsebojnega razumevanja med narodoma. Mislim, da je naša bodočnost v dobrih rokah.“

Melhar Verdel, predsednik SPD v Borovljah:

„Razveseljivo, da je bilo toliko mladine. To samo dokazuje, koliko je še naraščaja na južnem Koroškem. Pridejo iz vseh treh dolin in lahko z zaupanjem gledamo v bodočnost.“

Niko Marktl, župnik v Rožeku je rekel:

„Veseli sem, da sem šel. Koliko mladine je. To je začetek.“

Avstrijski generalni konzul v Ljubljani, dr. Georg Weiss je povedal:

„Zelo sem zadovoljen in všeč mi je bilo!“

Gospa Lomšek iz Tihope je menila:

„Pot v Celovec se je izplačala, ker je bil koncert dober, pogled na mladino edinstven in to pomeni, da se delo z mladino resda mora nadaljevati.“

Ravnatelj Slovenske gimnazije, dr. Reginald Vospornik je dejal:

„Nekdo mi je zdaj po koncertu rekel, da bo gimnazija spričo te mladine, ki je danes na odru stala, premajhna. Tak optimist sicer nisem, ampak vidim, da nam viri še ne usihajo, še so korenine in sem optimističen tudi glede na-

šega dvojezičnega šolstva in predvsem naše gimnazije, ki bo dobivala dotik iz teh svežih mladih moči, ki smo jih danes videli na odru s takim navdušenjem peti, rajati, muzicirati. Torej smo lahko zadovoljni.“

Predsednik NSKS, dr. Matevž Grilc je po koncertu menil:

„Rekel bi, da taki koncerti kljub dnevni politiki, ki je skrajno negativna in naperjena proti narodni skupnosti, vlivajo optimizem za narodnostno politiko. Mladina je bodočnost. Če se nam bo posrečilo to delo z mladino nadaljevati, potem nas še taka asimilacijska politika ne bo spravila na kolena.“

Sledeče skupine so oblikovale nedeljski koncertov spored: tamburaši iz Slovenjega Plajberka (Pavel Lausegger), Otroški zbor društva „Naš otrok“ (Lenčka Kupper), Otroški zbor iz Ziljske Bistrice (Milena Pipp), Otroška folklorna skupina iz Globasnice (Marica Wautsche), Otroški zbor iz Rožeka (Gerti Valentinič in Margit Lesjak), Otroški zbor s Suhe (Pepej Krop), Otroški zbor iz Globasnice (Janez Petjak), Otroški zbor iz Škocijana (Helka Mlinar), Otroški zbor iz Sel (Zalka Olip), Otroški zbor iz Št. Jakoba (s. Antonija Kimovec), Ansambel „Fantje treh planin“ (Hirm Friderik), Pevsko instrumentalna skupina iz Žvabeka (Rozina Katz), Otroška folklorna skupina iz Žitare vasi (Irena Brežjak), Mladinska skupina iz Sveč (Ivan Antolič in Maria Feinig), Dekleta iz Želinj, Mlajši mladinski zbor iz Št. Vida (Danica Kežar), Otroški zbor iz Dobrle vasi (Ljudmila Sturm), Otroški zbor iz Št. Lipša (Pepca Weiss) in Mladinski zbor Slovenske gimnazije (Mirko Lausegger). Za zaključek pa so vsi nastopajoči zapeli pod vodstvom Rozine Katz skupni pesmi „Kin-kaj-ku“ in pa „Ko si srečen“.

Franc Wakounig



Slike: levo zgoraj: dobrolski malčki so peli o hitrem polžku. Sredina od leve: Rožekarji so prišli z nevesto in ženinom; suško mladino vodi Pepej Krop; Helka Mlinar je zbrala škocijansko mladež; žvabeške skupine, vodi jo Rozina Katz, ni več treba predstavljati. Slika spodaj: mlado in staro, več generacij, je sledilo nedeljskemu koncertu KKZ.

PRIREDITVE

Slovenska športna zveza vabi na
3. SLOVENSKO PRVENSTVO V NAMIZNEM TENISU

ki bo v nedeljo, dne 28. novembra 1982 v farni dvorani v Selah. Tekmovalo se bo v treh skupinah:

skupina A: moški (dostopno za vse igralce)

skupina B: mladinci (rojeni po 1. juliju 1965)

skupina C: dekleta

Otvoritev prvenstvenega turnirja bo v nedeljo, dne 28. novembra 1982, ob 13. uri v farni dvorani v Selah. Prijave pošljite do 27. novembra 1982 (do 17. ure) z oznako A, B ali C na naslov: Mirko Oraže, Unterbergnerstr. 17, 9170 Borovlje/Ferlach.

Poznejše prijave so možne samo, če bo kaj prosto.

Izjebanje bo v soboto, dne 27. novembra 1982, ob 20. uri v farni dvorani v Selah.

Vodstvo turnirja: Mirko Oraže
Prijavnina: 20.— šil.

Mirko Oraže l. r. Danilo Prušnik
vodja prvenstva predsednik SŠZ

CELOVEC

Slovensko planinsko društvo Celovec vabi na

IZLET NA GOLICO

v nedeljo, 21. novembra 1982. Zbirališče in odhod iz Št. Jakoba ob 6.00 uri zjutraj (s trga).

CELOVEC

RAZSTAVA AKVARELOV tržaškega slikarja ROBERTA HLAIVATYJA (1897—1982)

v AVLI SLOVENICA, Paulitschgasse 5—7 v Celovcu bo odprta do 19. novembra 1982, od ponedeljka do petka, od 13. do 17. ure.

CELOVEC

Lutkovna skupina „Lutke mladje“ Koroške dijaške zveze v Celovcu vabi na premiero lutkovne igre

Libuše Titelbachove
ZAJČEK DIDLDAJČEK

v petek, 12. novembra 1982, ob 19.30 uri v Mohorjevem dijaškem domu, 10. Oktober Straße 25, v Celovcu.

Režija: Tine Vari

ROŽEK

KOROŠKI VEČER/
KÄRNTNER ABEND

Prireditelj: Kulturno društvo „Peter Markovič“ v Rožeku

Kraj: gostilna na Muti (Woschitz) v Rožeku

Čas: sobota, 20. 11. 1982, ob 20. uri

Sodelujejo: Mešani pevski zbor „Zarja“ iz Železne Kaple; Moški zbor SPD „Zarja“ iz Železne Kaple; Ansambel „Korenika“ iz Šmihela; Gemischter Chor Rosegg.

CELOVEC

RAZSTAVA DEL
OŽBALTA HAFNERJA

v mali sobi kolodvorske restavracije v Celovcu bo odprta do 28. 11. 1982, od 6. do 23. ure.

CELOVEC

„Oder mladje“ Koroške dijaške zveze v Celovcu vabi na premiero mladinske igre

HURA SONCU IN DEŽJU
(Hep van Delft)

v petek, 19. novembra, ob 19.30 uri v Marijanišču v Celovcu.

GLOBASNICA

KONCERT SAKRALNIH PESMI

Kraj: Farna cerkev v Globasnici
Čas: nedelja, 21. nov. 1982, ob 19.30 uri

Nastopa: MPZ „Jakob Petelin-Galus“ iz Celovca vodstvom Janeza Traterja

Sestri Jasni Puntar
v slovo

Na dan Vernih duš so v podružniški cerkvi v Št. Petru pri Št. Jakobu popoldne žalostno zapeli zvonovi v slovo ob uri, ko je v samostanu šolskih sester kar na hitro zapustila svoje sestre in odšla v večna bivališča sestra Jasna Puntar.

Kljub njeni skromnosti je vest o njeni smrti vzbudila v pre mnogih srcih žalost, združeno z globoko hvaležnostjo. Kako tudi ne! Izgubili smo srce, ki se je tiho in skromno, a zato nič manj, temveč še bolj uspešno, z vso predanostjo in z vso ljubeznijo do zadnjih moči žrtvovala za svoj poklic in za naloženo dolžnost.

Ko so po končani drugi svetovni vojni šolske sestre v Št. Jakobu v Rožu zopet pričele s poukom in vzgojo deklet, je poleg finančnih težav delo v zavodu močno zaviralo pomanjkanje usposobljenih učnih moči. Takratni predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev, tako zaslužni pokojni dr. Joško Tišler, kateri je tudi šola v Št. Jakobu vključil v svojo srčno zadevo, je tudi v tej stiski našel izhod. Zaprošil je za potrebne usposobljene učne moči pri vodstvu šolskih sester v Sloveniji.

Sr. Jasna je tedaj delovala v Sloveniji v Repnjah pri Ljubljani, v redovni skupnosti, v kateri sta bili z njo še dve njeni rodni sesteri, od katerih je bila ena izmed njih, s. Hedvika, predstojnica.

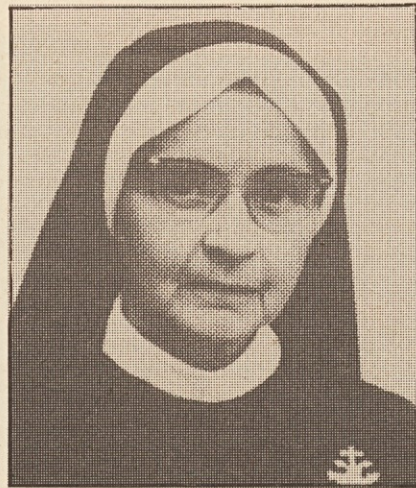
Kljub temu s. Jasna ob želji redovnih predstojnikov, ko so ji nakazali potrebo šole v Št. Jakobu, ni prav nič pomišljala.

Velikodušno in pogumno je zaorala kot ravnateljica nove brazde na vzgojnem in šolskem polju kmetijske gospodinske šole. Zrahljane brazde so kmalu rodile bogate sadove. Število prijavljenih učenk je z leta v leto naraščalo. Kdo bi preštel gospodinje in matere, ki širom slovenske zemlje, tudi preko meja, gradijo srečo svojih družin prav ob bogastvu, ki so si ga osvojile v šoli po posredovanju in ob modrem vodstvu pokojne s. Jasne, ki jih je skušala oblikovati z vsem svojim pedagoškim darom in gorečnostjo, saj se je posvečala zaupani mladini z vsakim vlaknom svojega srca.

Ko je s. Jasna praznovala 60-letnico svojega življenja, je med drugim ena od zvestih učenk izrekla sledeče:

Življenje vaše — ena žrtev sama: ljubezen do Boga — mladini darovana. Ne mir, počitek, temveč delo zvesto, poznamo vsi, za vašega življenja geslo. Še nas izročil vam je ljubi Bog, da boljše, kot prišle, bi šle odtod. Robati, trdi kamni smo. Le močno dleto nas sklesalo bo. Ljubezen vašega srca je tista sila, ki tudi iz nas bo marsikaj še naredila. Vaš trud ne bo zaman, pa tudi če sedaj je morda nezaznan.

Dobrota s. Jasne je bilo dleto, s katerim je oblikovala izročeno ji mladino skozi dolgo vrsto let. Na žrtve in odpovedi, ki je spremljalo do delo pa žal, tako lahko in hitro pozabljamo. Ob dobrotah in možnostih, ki so nam dane v sedanjosti, tonejo v pozabo vse težave, napor in žrtve, ki so bile potrebne v težkih povojnih letih, ko je velikokrat manjkalo najpotrebnejših dobrin tudi



za preprosto življenje skromnosti vajenih posameznikov. Ob potenciranih težavah pri urejanju šole v tedanjih povojnih razmerah nam je v zadoščenje misel: V knjigo njenega življenja jih je pisal Bog, ki ne pozablja in je bogat plačnik.

Vidni dokaz dobrote s. Jasne je bila tudi njena izredna ljubezen do petja. Ljubi Bog jo je obdaril z lepim glasom in muzikalčnostjo, kar je ob vsaki priložnosti zvesto uporabljala Bogu v čast in bližnjim v veselje.

Zdaj, ko je utrujena omahnila v smrtni sen, smo, čeprav žalostne ob njeni izgubi, prepričane, da z angelskimi zbori veselo prepeva hvalnice svojemu nebeškemu Ženinu, ki mu je tako zvesto služila vse dni svojega življenja.

Kotmara vas

Kotmirška cerkev — prafara na Gurah — je bila že potrebna temeljnih popravil. Pred leti so obnovili notranjščino, letos pa zunanost in streho. Dela so dobro uspela, cerkev je postala po svoji zunanosti prav vabljiva točka.

V zahvalo za uspešno opravljena dela, pa tudi v zahvalo, da so nevarna dela na strehi in predvsem na stolpu potekla brez nesreč, je župnik Maks Michor skupno s cerkvenim svetom priredil v nedeljo, 7. novembra, popoldne župnijski praznik. Med slovesno božjo službo je župnik blagoslovil zvezdo s farnim patronom svetim Jurijem. To zvezdo so po maši, za zaključek del,

Prireditelj: Katoliška mladina Pliberk-Žvabek-Suha

Gostuje: Lutkovna skupina „Lutke mladje“ Koroške dijaške zveze iz Celovca

CELOVEC

KONCERT OB 100-LETNICI
ORGANIZIRANEGA ZBOROVSKEGA
PETJA

Prireditelj: Slovenska prosvetna zveza v Celovcu

Kraj: v Domu glasbe v Celovcu
Čas: nedelja, 21. 11. 1982, ob 14.30 uri
Na 3. spominskem koncertu Paulu Kernjaku bodo nastopili zbori in skupine iz Gur ter moški zbor LIRA iz Kamnika

ŠMARJETA V ROŽU

Slovenska prosvetna zveza prireja v nedeljo, 28. novembra 1982, ob 14.30 uri v farni dvorani v Šmarjeti v Rožu petič mladinsko revijo

POKAŽI KAJ ZNAŠ.

Vabimo otroke in mladince ter skupine iz krajev Galicije preko Šmarjete do Borovelj, Št. Janža in Sveč, Slovenjega Plajberka in Brodi, Iz Sel — Cerkev in Kot, da se prijavijo za omenjeno revijo.

Prijave pisмено ali telefonsko na Slovensko prosvetno zvezo, Gasometergasse 10, 9020 Celovec, tel. (04222) 32 5 94 ali 33 1 08.

posadili delavci firme Sepp Mayerl iz Vzhodne Tirolske na vrh stolpa. Marsikomu izmed številnih navzočih se je skoraj ustavila sapa, ko je videl delavce, kako so se sukali pod vrhom stolpa — skoraj bolj varno kakor marsikdo na tleh. Zato pa so se vsi potem, ko je bilo vse srečno končano, tem raje poslužili številnih dobrot, ki so jih pripravile pridne gospodinje.

Župnik Maks Michor se je zahvalil vsem, ki so kakorkoli pomagali, da so se ta dela tako uspešno končala. Bile so to firme Sepp Mayerl (dela na stolpu), Lukas Arnold iz Celovca (restavratska dela), Sabotnik iz Hodiš (zidarska dela), Gasser iz Bilčovsa (tesarska dela), Peschka (krovska dela) in Regenfelder iz Šentvida ob Glini (kleparska dela). Izkazali so se tudi domači gasilci, ki so pomagali očistiti zidovje. Nadalje se je župnik zahvalil vsem darovalcem, škofijski finančni zbornici, deželnemu spomenišnemu uradu in vsem tistim, ki so pomagali pri pripravi praznika. V imenu cerkvenega sveta se je zahvalil Valentin Köfer.

Prireditve sta sooblikovala cerkveni pevski zbor pod vodstvom škofijskega kantorja prof. Jožeta Ropitza in Kolpingova godba iz Celovca. Tisti, ki skrbijo za vreme, pa je tudi bil izredno naklonjen.

Pa še dve žalostni novice iz Kotmare vasi. V četrtek, 4. novembra 1982, so položili na kotmirškem pokopališču k večnemu počitku Arnolda Korena z Vrda, starega 79 let. V petek pa so pokopali go. Ano Scharnagl iz Črezdola, ki je dva dni poprej umrla zaradi hudih opeklin; bila je stara 81 let. Naj oba počivata v miru.

Čahorče

V krogu svoje družine bo obhajal v soboto, 13. novembra 1982, 75-letnico Andrej Čimžar iz Čahorč. Že v zgodnji mladosti je občutil marsikatero trdoto življenja. Izučil se je za zidarja. Aprila 1942 je moral skupno z družinama bratov Mirka in Joška in z mnogimi drugimi v izgnanstvo v rajh.

Andrej Čimžar se je udeleževal tako na prosvetnem kakor na zadruškem področju, vsa leta pa je tudi krepko podpiral slovensko občinsko zastopstvo.

Za vse to idealistično delo, za ves ta trud in za neomajno zvestobo izročilo prednikov mu izrekamo iskreno zahvalo. Želimo Andreju še veliko zdravih let, pa sreče in zadovoljstva.

Pred kratkim je obhajal 80-letnico Maks Michelin iz Čahorč. Tudi njemu želimo, da bi mu Bog dal še mnogo zdravih let.

Sveče

Sveška stara šola, kjer se je včasih reklo pri Miheju, je v soboto, 6. novembra zažvela. Člani in prijatelji SPD Kočna so se zbrali k odprtju društvenih prostorov in knjižnice.

Od 26. junija naprej so društveniki obnavljali dva prostora v pritličju, največ s prostovoljnimi delom. Toni, Pepi, Joži, Hanzi in drugi so se izkazali kot izkušeni rokodelci, nekateri pa so pomagali z materialom in opremo. Sad prizadavnega dela je bil viden v soboto.

V nekdanjem razredu, kjer smo se zbrali, je stara lončena peč dihala prijetno toploto. Pater Ivan je blagoslovil novourejene prostore. Prof. dr. Janko Zerzer se je v pozdravnem nagovoru zahvalil vsem, ki so pripomogli do le-

ČESTITAMO

Katarina Schmiedhofer, Žaprače, je praznovala svoj 70. rojstni dan. Čestitamo!

Rozi in Jožef Polesnik iz Vogrč sta praznovala 15. obletnico poroke. Čestitamo!

Elizabeti Ročnik z Obirskega vse najboljše za 80. rojstni dan!

Barbara in Albin Jernej iz Dobrle vasi sta praznovala srebrni poročni jubilej. Čestitamo!

Karl Kerbitz iz Vogrč je obhajal svojo 55-letnico. Čestitamo!

Mariji Prušnik iz Celovca vse najboljše za 70. rojstni dan.

Ludvik Gojer iz Lovank pri Dobrli vasi je praznoval svoj 70. rojstni dan. Čestitamo!

Mirko in Marija Vavče z Letine sta obhajala 15. obletnico poroke. Čestitamo!

Hanzej Grafenauer z Zahomca in Pavla Druml z Ziljske Bistrice sta si obljubila večno zvestobo. Čestitamo!

Prav tako sta si obljubila večno zvestobo Hanzej Egartner, pd. Jančič, Dolinčiče pri Rožeku, in Marija Reichmann iz Moščenice. Čestitamo!

Majdi in Zdravku Dovjak, Sele — Srednji Kot, se je rodila hčerkica. Čestitamo!

Dr. Luka Sienčnik je bil zadnjo soboto izvoljen za podpredsednika koroške Zveze KZ. Naše iskrene čestitke! Želimo mu obilo uspeha v tej odgovorni funkciji.

Iskreno čestitamo Petru Wieserju iz Čahovč in njegovi ženi Hilli ob rojstvu sina Benjamina. Malemu želimo vse najboljše za življenje.

Četrtega novembra je zaključila na graški univerzi z magistriranjem študij prava Kristina Vauti iz Nonče vasi, hči Valentina Vautija, šolskega ravnatelja pri Božjem grobu. Mladi magistri iskreno čestitamo.

pih prostorov. Naši predniki so se včasih zbirali v Krznarjevi hiši, kjer je bila tudi knjižnica. Novi prostori naj nudijo tudi v sedanjem času duhovno hrano in posredujejo izpopolnjevanje v slo-

(Nadaljevanje na 7. strani)



Zadnji terek je prejel naš rojak med svet. dr. Stanko Jelen z Bistrice od deželne glavarja Wagnerja Veliki zlati častni znak dežele Koroške. Čestitamo.

Rinkole:

90-letnica Kropivnikovega očeta

To soboto je Andrej David, Kropivnikov oče, obhvaljal 90-letnico. Slavljenec se je rodil dne, 13. 11. 1892 v Rinkolah. Vzgojili so ga v pridnega in delavnega fanta. V mladostnih letih je prijel za «kelo (zidarsko žlico) in malto», se pravi, izbral si je poklic zidarja, delo, ki mu je zelo dobro šlo od rok.



Najljubše stvari slavljenca: čebelarstvo in pipa.

V prvi svetovni vojni je prebil štiri leta v ruskem ujetništvu. Po vojni je podedoval Kropivnikovo kmetijo, kljub temu svojega poklica ni zavrgel. Postal je t. i. mož dveh poklicev, pravzaprav treh poklicev, kajti leta 1920 je postal še mežnar rinkolške cerkve. Življenjsko družico je našel v Strpni vasi pri Šmihe lu in sicer Marijo Ambroš p. d. Čudejevo Marijo. Rodila je šest otrok, katere sta kar kmalu vpregla v delo. Poleg domačega dela so morali še vsako leto prodajati Mohorjeve knjige in vsak teden razdeliti „Nedljo“ po vasi. Kljub nacizmu in gospodarski krizi so fantje imeli možnost, da so se izučili in doštudirali, saj so znani po Podjuni Davidovi fantje, eden je duhovnik, drugi je profesor, Emil je doma... Da je oče teh mož zelo delaven

bil in še vedno je, o tem prča njegova zgodovina, seveda pa tudi sedanjost, kajti še vedno opravlja svoja dela, kljub starosti. Pred šestnajstimi leti je še z vso močjo in energijo pomagal mlajši generaciji zgraditi hišo. Poleg dela in družine je imel in še ima mož konjiček: ČEBELARSTVO! Prej včasih pa je hodil tudi na lov.

Najljubša stvar, ki jo ima Kropivnikov oče, pa je pipa, katero že od nekdaj vleče. Kako je že slovenski pregovor:

„Navada je železna srajca“, tako je tudi kajenje pipe dolgoletna navada Kropivnikovega očeta, kajti če je nima, se počuti bolnega.

Jubilantu želimo vse najboljše za rojstni dan in še mnogo zdravih in mirnih let.

Št. Jakob

Serijo prireditev pod skupnim naslovom „dober večer sosed — guten Abend Nachbar“ so pričeli pred leti v Železni Kapli, sledile so Radiše, letos pa je prvič pristopilo tudi Slovensko prosvetno društvo „Rož“ iz Št. Jakoba v Rožu. V nedeljo, 24. oktobra zvečer je mogel predstavnik društva Tonej Sticker pozdraviti člane pevske skupnosti iz Döbriacha ob Millstattkem jezeru v zelo dobro zasedeni občinski kulturni dvorani v Št. Jakobu, ki je letos prvič doživel tako dvojezično prireditev. Morda so prav za tega delj reagirali nemškogovoreči domačini na povabilo SPD „Rož“ tako zelo zadržano, da je neki obiskovalec po prireditvi rekel: „Pa smo ostali spet sami med seboj, čeprav smo hoteli pozdraviti svojega soseda!“ Vsi tisti, ki so ostali doma, so zamudili redko priložnost kulturnega večera, ki bo brez dvoma odmeval v kulturno-prosvetno delovanje jutrišnjega dne.

Med posameznimi pesmimi gostov iz Döbriacha in domačega zbora (prvi je pel bolj pevne pesmi, drugi pa večinoma umetne) je predvajala recitacijska skupina SPD „Rož“ vrsto „prizorov“ z recitacijami nemške in slovenske lirike na geslo vojne in miru. Recitacijska skupina (sodelovali so: Andreja Lepuschitz, Sabina Zwitter, Regina Lesjak, Hubert Mikl, Milan Mikl, Hanzej Sticker in Marjan Sticker) je z veliko vneto razgrnila

Obirsko

Kot vsako leto na državni praznik 26. oktobra smo se tudi letos Obirčani podali na društveni izlet. Najlepše jesensko vreme nas je razveseljevalo ves dan, tako da smo dobro razpoloženi sledili posameznim programskim točkam. Preko Jezerskega vrha smo kmalu dospeli v Radovljico, rojstni kraj slovenskega dramatika Antona Tomaža Linhart. Za našo skupino je obisk Linhartove sobe bil še posebno primeren zato, ker so pred leti Obirčani in Korčani naštudirali njegovo delo „Ta vesele dan ali Matiček se ženi“ in ga uprizorili po raznih domačih društvenih odrih. Za vsakogar zanimiv pa je bil tudi ogled Čebelarkega muzeja. Zvedeli smo, kako daleč nazaj v zgodovino sega čebelarstvo in s kakšno vneto ga je na slovenskih tleh začel širiti Jančar. O tem pričajo slike, knjige, razni članki in razstavljeni orodja. Da so tudi na medicinskem področju spoznali važnost medu, dokazuje njegova uporaba v najrazličnejših zdravilih proti najrazličnejšim boleznim. Iz Radovljice ni bilo daleč na Bled, kjer je vsak imel priložnost ugodnega nakupovanja. Nadaljevali smo pot v Bohinjsko Bistrico, mimo Bohinjskega jezera do postaje Žičnic na Vogel. Z gondolo smo se povzpeli na prvi vrh in si v pristni planinski koči privoščili okusno kosilo. Tako prijetno je bilo v „brunarici“, da smo se skoraj v mraku v gondolo spet spustili nazaj v dolino. Sklenili smo, da si bomo Slap Savice ogledali drugič, ker smo tokrat že res bili malo pozni. Zadovoljne nas je Bistričnikov Folti odpeljal spet proti domu. Vso pot smo si krajšali čas s petjem in smehom. Drugo leto pa naj bi bilo spet tako!

Usodni udarec obmejni trgovini

(Nadaljevanje z 2. strani)

maloobmejni promet čisto izvzet od vseh nedavnih ukrepov, ker ravno maloobmejni promet zbližuje ljudi ob meji in tudi maloobmejni promet ni niti najmanj kriv za velike odlive deviz in dinarjev iz Jugoslavije. V Pliberk ali Borovlje niso prihajale kolone jugoslovanskih avtobusov, privatnih avtomobilov ali celo posebnih vlakov. Zato je potrebno, da v naših časopisih opozarjamo na kritično stanje trgovin ob meji in da pošiljamo na pristojna mesta pisma z našimi opozorili. Treba je tu res zastopati interese naših ljudi in ne samo ponavljati argumentov iz jugoslovanskih časopisov in se veseliti, da naj naši ljudje končno enkrat spoznajo, da so odvisni od kupcev onstran meje. Naši ljudje so vedeli to tudi že prej...

v svojih kratkih nastopih pred presenečeno publiko pester vpogled v igralske možnosti mladega človeka, katerega fantazija še ni oblikovana po prevzetih motivih in miselnem svetu podedovanega veznega besedila „navadnih“ kulturnih prireditev. Priznanje velja predvsem Marjanu Stickerju, ki je razvil idejo, zbral sodelavce in naštudiral nastope, vsem recitatorjem pa iskrena hvala za ta nastop, čeprav je bil tu pa tam še malo plah in boječ.

Pevci iz Döbriacha so s tem nastopom vrnil obisk Šentjakobčanom, ki so letos vigredi gostovali ob Millstattkem jezeru na posredovanje slovenskega oddelka celovškega radia.

Le z osebnimi stiki in odkrivanjem posebnosti pripadnikov naroda-soseda se bo moglo koroško ozračje korak za korakom zboljšati. Št. Jakob je doživel tako prireditev; želeti bi bilo, da bi se uresničile besede župana Johana Gressla, ki je po prireditvi izrazil upanje, da bodo nekoč vse šentjakobske kulturno-prosvetne skupine nastopile na istem odru na isti prireditvi.

pf

GOST v NAŠEM TEDNIKU

Pavel Zablatnik:

Znani koroški lutkar

Deset let že deluje v okviru Koroške dijaške zveze lutkovna skupina. Sedem let pa deluje v okviru te skupine Pavel Zablatnik, ki bi mu lahko kar rekli koroški lutkar. Zadnja leta sloni večina dela in odločitev na njegovih ramenih. Pri vsem tem pa ne pozabi velikih zaslug Tineta Varla za koroško lutkarstvo.

NT: Tine Varl je dejal, da si ti njegova desna roka, oz. njegov logični naslednik. Kaj bi temu podal?

Pavel Zablatnik: Ne vem, drži pa, da sem že sedem let pri lutkah, ne pa od začetka. Prve predstave so brez mene uprizorili. Leta 1976 sem prišel h KDZ najprej samo kot igralec, zdaj pa že razmišljam o predstavah samih.

NT: Si že doma pri SPD-Bilki prišel v stik z odrskim delom?

Pavel Zablatnik: Kot „mulci“ smo igrali za materinski dan pri

Pavel Zablatnik: Danes drugače gledam na vso stvar. To je pametno za otroke in potrebno, da jim to nudimo. Lutka je prvi stik otroka z odrom, s teatrom. Torej sproščen stik ob igranju in spoznavanju. Otrok se z lutko istoveti. Lutka poži in pospeši njegovo fantazijo. Lutka pa je tudi za odraslega velikega pomena, ker v njej čuti tisto otroško mehko.

KDZ je razmeroma pozno pričela z lutkarstvom, danes pa ima že močno zaledje in dobro ime.

Pavel Zablatnik: Gotovo se je razvilo. Skupina obstaja zdaj že deset let in lahko opazamo, da smo že znani. Če pridemo v vas nas že pričakujejo, sprašujejo že prej, kdaj bomo prišli. Smo prisotni.

NT: Kje je razlika med Kašperlom, v slovenščini ga imenujejo Pavliha in vašimi predstavami?

Pavel Zablatnik: Prva razlika je že pri lutki in tehniki sami. Pri nas sta oder in lutka večja. Tu sodelujemo z Mariborom, kjer je lutkarstvo bolj razvito kot v Avstriji. Druga razlika je pa, da so pravljice v prvotni verziji krvooločne. Pavliha jih dobesedno prinaša, mi pa te brutalnosti omilimo. Nasilju se izogibamo na odru.

NT: Kje ste v avstrijskem merilu?

Pavel Zablatnik: Bil sem na seminarju v Gradcu in sem spoznal, da smo lutkarji KDZ daleč pred drugimi avstrijskimi lutkarji. Mi delamo za otroke in to vsi pristovoljno.

NT: Katero igro boste letos predstavili?

Pavel Zablatnik: „Zajček diddajček“, in jutri, petek, bo premiera v Mohorjevi.

NT: Koliko predstav je bilo doslej?

Pavel Zablatnik: Torej tako med 400 in 500.

NT: Hvala za pogovor.



Pavel Zablatnik.

otroških igrar in pozneje sem sodeloval tudi pri raznih društvenih večjih prireditvah.

NT: V okviru KDZ si spoznal lutke?

Pavel Zablatnik: Nagovorili so me, če bi sodeloval pri lutkarjih in takrat je bil seminar v Dolenskih toplicah. Mislil sem si, pač malo povoham in pogledam kaj je to lutkarstvo. Pravzaprav sem mislil, da so lutke bolj za otročičke in je vse bolj otročja stvar.

NT: Kako pa danes misliš?

Celovec

Koordinacijski odbor jugoslovanskih delavskih klubov v Avstriji je priredil letošnjo 3. revijo folklorne jugoslovanskih državljanov v soboto, 6. novembra 1982, v celovškem Domu glasbe. Jugoslovanski delavci in njihovi svojci iz vseh avstrijskih dežel so napolnili veliko dvorano celovškega Glasbenega doma, da se tudi spomnijo ustanovitve nove Jugoslavije 29. novembra 1943.

Petar Dimitrijevič, ki je vodil skozi program, je pozdravil v imenu prirediteljev številne navzoče, med njimi tudi predstavnik jugoslovanskega veleposlaništva na Dunaju in predstavnike celovškega generalnega konzulata, zastopstvo koroških Slovencev — navzoči so bili m. dr. predsednik NSKS dr. Matevž Grilc, dr. Franci Zwitter in predsednik ZSO Feliks Wieser — ter g. Kogelnika kot zastopnika av-

strijskih sindikatov. Pozdravne besede je izrekel tudi generalni konzul Marko Kržišnik.

Splet jugoslovanske folklorne od Slovenije pa do Makedonije so pokazala kulturna društva raznih jugoslovanskih klubov, ki delujejo v Avstriji. Žirija pod vodstvom vodje jugoslovanskega informacijskega centra na Dunaju Zorana Andjelkoviča je podelila — kot posebno odlikovanje — 4. nagrado otroški folklorni sekciji Kulturno-umetniškega društva „Ivo Lola Ribar“ iz Linza. 3. mesto je zasedlo slovensko kulturno društvo iz Rankweila (Predarlška), 2. mesto klub „Jedinstvo“ z Dunaja — zmagovalci prvih dveh revij —, 1. mesto pa so si letos priplesali sodelavci KUD „Mladost“ iz Dornbirna. Tako sta letos kar dve nagradi — 1. in 3. — odšli v najbolj zahodno avstrijsko zvezno deželo.

Naslednja revija bo drugo leto v Linzu.

Bil je november, opremljen z vso scenarijo turobnosti, obdan od vsega, kar more žalost narediti žalostno, kar more prijatelja in pesnika tako nepreklicno odvzeti v neko drugačno prisotnost, kot je tisti pokop na Žalah, blizu italijanskega vojaškega pokopališča, odzvel Edvarda Kocbeka.

Stopil sem z avtobusa in kakor po dogovoru srečal starejšega gospoda, nekdanjega partizana, človeka, ki je prestregel Edija na cesti, ko je popolnoma neboljen zapustil Bokalce in se napotil kdove kam.

Pretrsla me je pregrada, ki jo je med umrlega in med nas postavila civilizacijska domislica, ki smrti nima več kam uvrstiti in jo v skrajni zadregi zastekli, da gledamo pokojnika kakor na nekem ekranu, kakor prenos zgodbe, ki se dogaja na čisto drugih svetovih.

in ki je z lastno roko trgala izpod talnih letov nesramno zlorabo Bellovega izuma, ki so jo njenemu Ediju podstavili gospodje novega razreda. Tudi tu



je žalost ne zlomi. Ne zlomi je niti dejstvo, da je morala večino teže v Edijevo predsmrtni bolezni nositi na svojih prvoborčevskih ramenih sama.

Tu je ljubljanska TV, ki je do pogreba vendarle izvedela, da obstaja tudi neki Edvard Kocbek...

Tu je nekaj govorov, beograjski prisrčnejši in širši od ljubljanskega. O kakem priznanju krivde pred srcem, ki je tako otroško, tako prostodušno verjelo besedi: „Kar obljubimo mi, drži kot pribito...“ seveda ni govora. Nič ne de, saj vsakdo razume dialekt zadrege pred pravičnim, ki je omahnil pred zadostitvijo pravice in resnice. Nekaj metrov od naše prijateljske skupine stoji Ribičič, ki se mu da razbrati z obraza pristna potrnost. Vendarle nepreklicno odhaja nekdo, ki se je tako prostodušno razkril besedi in dejanju tovarišije, ki jo je tako daleč imel za pristno, da še po vseh izkušnjah ni zmozel niti sence kakega sovraštva zoper kogarkoli. Ne bom pozabil, kako presunjen mi je nekoč povedal, da ga je pred Emono prijazno pozdravil Kardelj.

Množica, ki je za to uro posedla ljubljanske Žale, se pomika za topovskim podvozjem, na katerem leži krsta. Funkcionarji protokola poskusijo oddaljiti tri duhovnike od groba, kjer bi morali čakati, dokler se civilni del pogreba ne bi končal. Nazadnje se zadeva uredi. Zaželim si, da bi Edija pokopavali kje v letu 1942, ko bi vojaškega in političnega protokola niti najmanj ne motil partizanski duhovnik, ko bi vsa četa skupaj zmolila Očenaš, ne da bi to kaj odložilo osvoboditev. Zdaj je drugače. Zdaj je mir. Tak mir, da ne prenese Edijevega življenjskega dejstva, da je bil hkrati vojak in vernik, hkrati partizanski voditelj in krščanski mislec. In vendar je skupni množični Očenaš, ki se končno sproži, pretresljiv do take mere, da ob njem spoštljivo postojajo tudi partijski ljudje.

Nato se izgubimo, da se šele čez dve uri nekako najdemo, kakor se je izgubljala plemenita Edijeva sanja, in bogve kdaj se bo končno našla...

Vinko Ošlak

Ko je umrl pesnik...

Edvard Kocbek, * 27. 9. 1904 — Sv. Jurij ob Ščavnici
† 3. 11. 1980 — Ljubljana

Ob vznožju velikega slovenskega krščanskega misleca ni ne križa ne blagoslovljene vode. Če bi ga poskusil poškopiti, bi udaril z roko ob debelo steklo. V tem trenutku si zaželim, da bi Edi ležal napravljen v ubožni „totenkamri“, kamor so včasih naparali vseh vrst reveže. Lahko bi stopil h krsti in ga prijel za roko, ki je tako rada risala v zraku nekaj, kar bi še bilo treba storiti, čeprav že dolgo dolgo ni mogoče storiti ničesar več.

Stisnem roko sinovoma, zaposlenima s tem in onim, kar je še treba urediti. Objamem vdovo, čudovito gospo Zdravko, ki je stanovanje v Veselovi obljudila v svojevrsten literarni salon, ki sta ga prevzemala Edijevo prijetno iskanje med besedami in Zdravkina neuničljiva energija; taista energija, ki je s Kidričevo ženo zabadala iglo v blago slovenske partizanske zastave

Na misel mi pride zadnji obisk na Bokalcah, dober mesec pred smrtjo. Vprašal sem Edija, ki je postal kakor otrok, če ga je obiskal kdo iz roške bunkerske tovarišije. Kdo tistih, ki jim je Edi zapel v Tovarišiji poemo, ob kateri je njihovo samohvalisanje bedna spaka. V hipu je otrok v njem spet odrasel. Z bolečino prisebnega človeka mi je povedal, da ni bilo še nobenega.

Pred krsto se postavi vojaški korpus. Prijatelj, ki stoji ob meni, mi prišepne: „V vojaškem pogrebu je vendar nekaj, kar človeka naravno gane.“ Prihram, prepričan s podatkom, da vojaške oblasti edine niso Edija nikoli diskriminirale. Tudi po odstranitvi s položaja so ga vabili na svoje prireditve in spominske svečanosti. Vojak preveč tvega in se mora preveč odpovedovati, da bi bil umazan nastavljalec pastí.

Zanimiva razprava

Volitve in Koroški Slovenci

Med mlajšo generacijo zgodovinarjev iz Slovenije, ki z uso ljubeznijo, a tudi znanstveno akribijo spremljajo dogodke na Koroškem, sodi dr. Dušan Nečak. Nečak se je že zgodaj posvetil koroški problematiki, diplomiral je 1971 kot zgodovinar in umetnostni zgodovinar. Sprva je delal kot novinar pri Delu, do leta 1980 je bil znanstveni sodelavec Inštituta za narodnostna vprašanja v Ljubljani. 1978 je habilitiral na filozofski fakulteti z razpravo o »Volitvah na Koroškem« in je sedaj docent za novejšo zgodovino. Razprava je letos izšla v knjižni izdaji in je pravkar prispela v slovenska knjigarne.

Nečakova knjiga zajema analizo od deželnozborskih volitev 9. oktobra 1949 do državnozborskih volitev 10. oktobra 1971, ter obravnava spremembo občinskih mej, volilno propagando in programe strank, volilno zakonodajo. Razpravi je dodano še bogato tabelarno gradivo.



Čeprav nosi predgovor letnico 1981 in je knjiga izšla šele letos, gre torej za razpravo, ki sega v začetke političnega dogajanja na Koroškem in Avstriji. Torej ne zajema izsledkov, ki so izšli v poznejših publikacijah in razpravah — tu mislim predvsem na standardno knjigo „Das Slowenische in Kärnten“ dunajskega docenta Fischerja. O Fischerjevi knjigi žal sploh nisem zapazil nikoder v Sloveniji kake beležke, nasprotno pa so o njej pisali vsi koroški dnevnik, centralni organ SPÖ Arbeiterzeitung, dunajska „Die Presse“, pa tudi komunistična Volkswille.

Kljub temu je treba reči, da se nam avtor predstavlja z dragoce-nim dokumentom, ki je za koroške Slovence še posebej zanimiv zaradi tega, ker postavlja volitve vedno v povezavo s koroškimi Slovenci ter meri demokratičnost strank tudi v njihovem odnosu do slovenske narodne skupnosti. Avtor meni, da pomeni samostojen nastop Narodnega sveta I. 1949 pri volitvah šele, dejanski razkol med koroškimi Slovenci, koncira pa za poznejši čas pravilnost ločitve od večinskih strank. Hkrati pa opozarja tudi na „nekatero politično napako Oslobojilne fronte“.

Nepristranski bralec knjige bo vsekakor priznal avtorju, da se je lotil „kočljivih“ tem, katerih smo se v preteklosti skorajda izmikali, dovolj skrbno in odgovorno.

Mislím, da je najbolj pomembna ugotovitev Nečaka ta, ki je zabeležena v predgovoru: „Analiza volitev namreč dovoljuje podmeno, da bi Slovenci v obravnavanem razdobju lahko pridobili vsaj mandat v deželnem zboru, ko bi bili na volitvah nastopali združeni v eno volilno stranko“.

Vsako, ki se količkaj politično udeležuje med koroškimi Slovenci, mimo te knjige ne bo mogel.

Dušan Nečak: Volitve na Koroškem, Založba Borec, Ljubljana 1982, 270 strani.

Edvard Kocbek

Ogenj

slišati njuno mlado sopenje in renčanje. Začel je poslušati z nagnjeno glavico, toda pasja igra je bila še vedno neslišna, glasovi živalic so se prožno izgubljali v travi in v položnem prostoru. Obstal je, čez nekaj trenutkov je zaslišal uro iz cerkvenega zvonika, kako je škripaje tiktakala počasne utripe predavnega časa. Nato se je nezadovoljen iztrgal iz negibnosti, ki je nanj omamno vplivala. V zavesti se mu je zganila nedoločna misel, površnemu miru podobna. Z laktom se je oprezno naslonil na okno in ostro prisluhnil v predvečerni mrak med hišami. Napeto je iskal pridušenih človeških krikov. Zaslišal je le Italijane s pašnika, kjer so bili žogo.

Stopil je od okna in se začel sprehajati po sobi. V glavi so se mu motale misli:

„Dobro, da jim ga ni treba mučiti. Samo, da bi vse priznal!“

S hrptom se je naslonil na pult, ob katerem je najraje stojé pisal in prebiral — to navado je prinesel iz semenišča — ter se skozi zamračeno sobo zazrl v pojemajoči večer, ki so v njem prihajali do izraza zamolki odsevi trate. Tudi na bele stene cerkvenega stolpa so padale zelene sence. Nikoli ni bil brezčuten za razpoloženje med nočjo in jutrom, med večerom in temo, nasprotno, takrat je v njem najbolj bohotno vzklika želja po samoljubnem izrazu in močnem osebnem dopolnjenju. Zdaj je prav določno čutil, kako mu take tihe spremembe v prostoru povzročajo nezadržno slo po neomejenem obvladovanju človeškega in snovnega sveta. Ta sla se mu je prebudila že v deških letih, ko so ga kmečki sorodniki imeli za posebno zvrst nadarjenega mestnega fantiča, razvijala se mu je v dijaški organizaciji, kjer je postal zaupnik razboritega ideologa, profesorja Skobca, z nezadržano silo pa se mu je začela razodevati, odkar je postal duhovnik. Dve leti bo tega, kar mu duhovniško življenje s svojimi oblikami omogoča neposredno izživiljanje osebne moči in slovesne vzvišenosti. Takrat ga je obšel občutek izbranosti in ga začel spremljati v vseh njegovih dejanjih, posebno v sedanji vojni, ki je odprla mnoge registre človekove narave in

silovitost postavila za edino urejevalko življenja.

Zazdelo se mu je, da sliši besede uglajenega bogoslovnega profesorja Kajetana Lamberta: „... Človeka bo v bližnjem svetovnem pretresu sicer zelo zmedlo in človeška kultura bo pretrpela svojo dolgo pričakovano preizkušnjo, vendar hvalite Boga, gospodje moji, da ste se rodili v današnjem času, kajti poklicani ste, da postanete hrabri in zvesti borilci Gospodove Cerkve, ki bo v odločilni svetovni nevihti znova dobila svojo pravo naravo in tako doživela, da je zares ecclesia militans...“

Pod oknom je nastal šum. Nekdo je pri studentu škripaje črpal vodo in se glasno pogovarjal. Živina se je vračala s paše, stari pastir Movrin je s krepelcem tolkel po kravah in jih zadirčno zavračal: „Nore ste kakor človek.“ Vaški otroci so se pripodili okrog cerkve. Spustili so se za dvema izmed njih, ki sta imela čudne perjanice na glavah, in kričali za njima: „Dajmo ju, dajmo ju, drži ga...“ Iz šole in iz društvenega doma je bilo slišati še hujši indijanski vik Italijanov, začeli so jim deliti večerjo.

Nato je zazvonilo zdravamarijo. Oglasil se je zvon, ki so mu rekali daven, bil je zelo star in posebno milega glasu, čeprav so ga že večkrat

obrnili v jarmu in je zdaj že znova rahlo šepal. Mrak se je začel gostiti.

Žgur se je zganil in se slovesno prekrizal. Najraje je prekrizal z latinskim križem, ki mu je sprostil široko slovesno kretanje in mu odprl obredno razpoloženje. Obstal je, zaprl oči in šepetal molitev. Taka drža mu je bila najbolj všeč, čutil je, da mu strumna molitev krepi samozavest in potrjuje občutek pravilnosti. Skušal je misliti na vsebino molitvenih besed, toda urejena pripravljenost na božje češčenje ga je tako zadovoljevala, da ga je obšlo samodopadenje. Iz nejasnega razpoloženja se je dvignil šele takrat, ko je odzvonilo tudi z majhnim zvonom za verne duše in kmalu nato potrkalo na vrata.

Vstopila je stara Ana, župnikova sestra, in prinesla prižgano petrolejko. Odkar so partizani pretrgali električno napeljavo, si je bilo treba pomagati z nekdanjim svetilom. Stokala je:

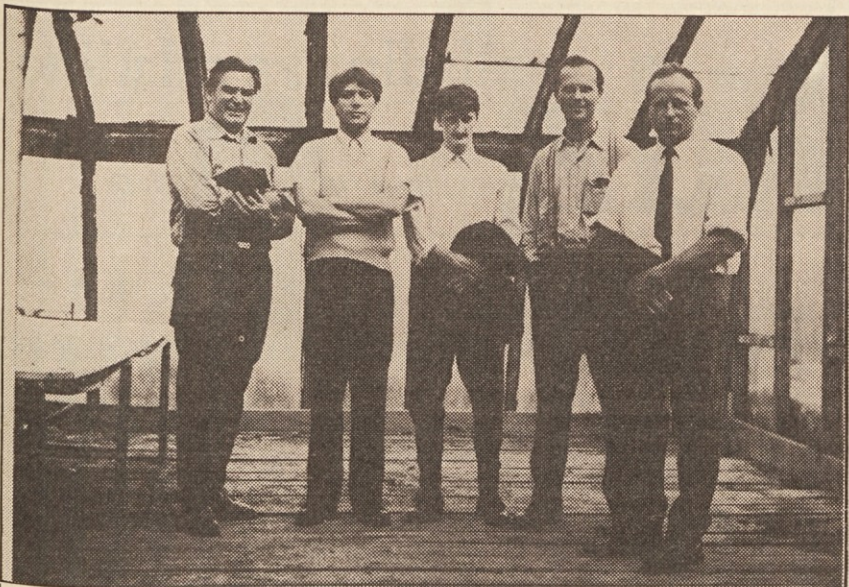
„Bog se nas usmili, kako so te svetilke nerodne! Dober večer vam želim!“

„Bog ga daj!“

Stal je še vedno nepremičen in tog, oči je imel srepe.

„Kako pa gledate, človek bi se vas kar ustrašil, ko vas ne bi poznal! Tako čudno se vam nocoj svetijo oči.“

Zganil se je in napravil nekaj kora-



V nedeljo, 14. novembra bo ORF oddajal ob 20.15 v FS 1 drugi del trilogije „Vas ob meji“. Režiser Thomas Pluch je obdelal v tem delu dobo med 1948—1960. Poleg znanih igralcev (Bert Sotlar, Manfred Lukas-Luderer, Milena Zupančič) igrajo tudi tokrat naši domači igralci (Janez Woschitz z Radiš) in drugi. Film „Vas ob meji“ velja kot filmska povest o koroških Slovencih.

† Janko Gröblacher

Po težki bolezni in trpljenju je umrl Janko Gröblacher p. d. Martinov Janko s Trebinj, star komaj 62 let.

Bil je sin zavedne slovenske družine, ki se je tudi v nacistični dobi borila za slovenstvo in svobodo. Medtem ko je Janko Gröblacher kot prisiljen vojak doživljal vojne grozote in zločine, so se njegovi sorodniki doma vključili v antifašistični boj.

Takoj po vojni se je lotil dela na domačiji in dela za narod. Poročen je bil z Terezijo Hauptman z Otoča. Srečnemu zakonu so se rodili trije otroci, toda sreča je kmalu zapustila hišo, kajti dolga in trda so bila leta Martinovega očeta. Več kot dvajset let je prenašal bolečine in muke, ki mu jih je povzročila težka bolezen.

Ženi, sinu Rudiju in hčerkama izrekamo naše iskreno sožalje, rajnemu pa poklanjamo v spomin verz Antona Kuchlinga:

*Trpljenje ne vpije, ne toži,
ne grdi obraza mrko.
Če bolečina se množi,
smehljaj je porok,
trpin da nosi težko.*

Sveče

(Nadaljevanje s 4. strani)

venščini. K odprtju je prišel tudi župan bistriške občine direktor Othmar Baurecht, zastopnik NSKS mag. Franc Wendenig, predsednik EL Karel Smolle in vladni svetnik dr. Pavle Apovnik. Dr. Apovnik je spregovoril o odnosu do knjige, o pomenu pisane besede. Dal je tudi pobudo za še drug način izobraževanja: s pomočjo medijev, plošč, filmov.

Majhni in veliki učenci glasbene šole so skrbeli za okvir prireditve, pri kateri je iz svojih del bral sedmošolec Fabjan Hafner z Bistrice. Talent, ki ga je najbrž podedoval od svojega deda Lipana Hafnerja, naj razvija. Tako bi v Svečah poleg pevcev imeli tudi pesnika. Mladinska skupina (Ivan, Tatjana, Wolfgang, Marija in Lucija) je z različnimi instrumenti zaigrala pesmi: Sem pevec in Pojdam u Rute. Tudi najmlajši umetniki flavte in klavirja so dokazali, kako navdušeni muzikantje so. Stara šola je zaživela. Prav je!

DOM V TINJAH

Krščanska kulturna zveza v Celovcu prireja v okviru dopustniških dnevov v Tinjah

VEČER Z DOMAČIMI PRIPOVEDNIKI

v sredo, 17. novembra 1982, ob 19. uri v Domu prosvete v Tinjah.

Sodelujejo pripovedniki iz Roža in Podjune. Z njimi se bo pogovarjal dr. Erik Prunč.

1 AVSTRIJA

PETEK, 12. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Ruščina — 10.00 Šolska TV — 10.30 Usoda pljučno bolne dame — 12.15 Dve generaciji kasneje — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Halo Spencer — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Pan optikum — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Pomagač — 21.10 Show-down — 22.00 Šport — 22.10 Nočni studio — 23.10 Poročila.

SOBOTA, 13. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Angleščina — 9.35 Francoščina — 10.05 Ruščina — 10.35 Mi — 11.05 Od Karlove cerkve — 11.40 Georg Friedrich Händel — 11.55 Nočni studio — 13.00 Poročila — 14.20 Angel, ki je prodal svojo harfo — 16.00 Iz parlamenta — 17.00 Od otrok za otroke — 17.30 Cirkus — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Dvakrat sedem — 18.25 Heinz Conrads — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 Caterina — 21.50 Šport — 22.10 Klimbim — 22.55 Poročila.

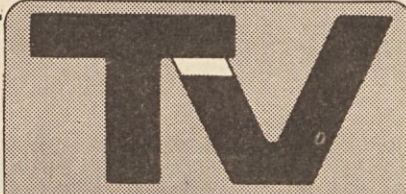
NEDELJA, 14. novembra: 11.00 Stereo koncert — 15.00 Bayou boy — 16.30 Ena, dve, ali tri — 17.15 Muminsovi — 17.45 Klub seniorjev — 18.30 Narodna glasba iz Avstrije — 19.00 Avstrija v sliki — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 „Orpheus“ — 21.15 Vas ob meji — 22.15 Šport — 22.30 Poročila.

PONEDELJEK, 15. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Pogled v lonec — 10.00 Šolska TV — 10.30 Vse navzkriž — 12.00 Iz parlamenta — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.30 Bil je nekoč človek — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Ljudje in živali — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Šport ob ponedeljkih — 21.10 Mc Cloud — 22.20 Večerni šport — 22.50 Poročila.

TOREK, 16. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Šolska TV — 10.05 Oče in sin — 10.30 Angel, ki je prodal svojo harfo — 12.15 Šport ob ponedeljkih — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Tudi veselje mora biti — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Moda — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Argumenti — 21.30 Literarna revija — 22.15 Poročila.

SREDA, 17. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Tudi veselje mora biti — 9.35 Šolska TV — 10.35 Vrtljak življenja — 11.45 Argumenti — 13.00 Poročila — 17.00 Kasperl — 17.30 Pinokijo — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Teleski — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Sodba — 21.45 Poročila.

ČETRTEK, 18. novembra: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Dežela in ljudje — 10.00 Šolska TV — 10.30 Celó življenje — 12.15 Klub



2 AVSTRIJA

seniorjev — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.30 Pet prijateljev — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Prosim za mizo — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Dokumentacija — 21.00 Drevo pozabljenega psa — 22.00 Šport — 23.30 Poročila.

PETEK, 12. novembra: 17.30 Igra, gradbeni kamen življenja — 18.00 Galerija — 18.30 Brez nagobčnika — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Gozd umira — 21.00 Raziskavanja — 21.20 Politika ob petkih — 22.20 Zadnja dva v Rio Bravo — 23.50 Poročila.

SOBOTA, 13. novembra: 15.15 Dunajski živelj — 17.00 Ljuba družina — 18.00 Dvakrat sedem — 18.25 Nogomet — 19.00 Trailer — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Ljudski odvetnik — 20.15 Kralj planin in sovražnik ljudi — 22.40 Umor je umor — 0.20 Poročila.

NEDELJA, 14. novembra: 15.00 Šport — 17.45 Rok — 18.30 Okay — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Tedenski pregled — 20.15 Medigra — 22.05 Rebeli v Liang Shan Po — 22.50 Sto umetnin — 23.05 Poročila.

PONEDELJEK, 15. novembra: 18.00 Znanje — 18.30 Dirk van Haveskerke — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Princ — 21.10 Šiling — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Kdo je ustrelil Salvatora G.? — 0.15 Poročila.

TOREK, 16. novembra: 17.45 Šolska oddaja — 18.00 Orientacija — 18.30 Dirk van Haveskerke — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Kviz v rdeče bele rdečem — 21.03 Dallas — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Club 2.

SREDA, 17. novembra: 18.00 Dežela in ljudje — 18.30 Beg iz zlate dežele — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Šport — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Cafe central.

ČETRTEK, 18. novembra: 17.45 Šolska TV — 18.00 Na poti po Avstriji — 18.30 Beg iz zlate dežele — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Trič trač — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Club 2.

1 LJUBLJANA

PETEK, 12. novembra: 8.55 TV v šoli — 10.35 TV v šoli — 16.50 Poročila — 16.55 Prvi cvetovi — 17.25 Domači ansambli — 18.00 Obzornik — 18.15 Kronika kongresa ZSJ —

Ponedeljek, 15. novembra:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Koroški zbori.

Torek, 16. novembra:

09.30—10.00 Za našo vas.
14.10—15.00 Koroški obzornik — Minute z... — Rdeče, rumeno, zeleno.

Sreda, 17. novembra:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Čas za popevko. — Naša beseda (A. Hudl: „Navadna zgodba“).
21.00—22.00 „Ob 90-letnici rojstva koroškega skladatelja Luke Kramolca.“

Četrtek, 18. novembra:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Družinski magacin.

18.45 Bistre vode — 19.24 TV in radio nocoj — 19.30 TVD — 20.00 Fantje s Hill Streeta — 20.55 Zrcalo tedna — 21.15 Nočni kino: Noč ne miruje

SOBOTA, 13. novembra: 8.00 Poročila — 8.05 Lolek in Bolek — 8.15 Zbis: Bajke med rožami — 8.30 Ciciban, dober dan — 8.40 Prvi cvetovi — 9.10 Samo Katka — 9.40 Pustolovščina — 10.10 Povezave — 11.00 Pozdravljena — 11.15 Včeraj za jutri — 11.45 Ljudje in zemlja — 12.45 Poročila — 17.10 Poročila — 17.15 Beg z doma — 18.45 Naš kraj — 19.00 Zlata ptica: Miškolin — 19.24 TV in radio nocoj

NEDELJA, 14. novembra: 8.35 Poročila — 8.40 Živ, žav — 9.25 Človekova glasba — 10.20 Skag — 11.10 TV kažipot — 11.30 Domači ansambli — 12.00 Kmetijska oddaja — 13.00 Poročila — 14.45 Pepe Linhardt — 15.40 Poročila — 15.45 Vozovnica v eno smer — 16.30 Umor po pogodbi — 17.50 Športna poročila — 18.05 Sled — 18.55 Ne prezrite — 19.10 Risanka — 19.30 TVD

PONEDELJEK, 15. novembra: 8.35 TV v šoli — 10.35 TV v šoli — 16.55 Poročila — 17.00 Povezave — 17.50 Kruh skozi stoletja — 18.25 Obzornik — 18.45 Mladi upi — 19.15 Risanka — 19.30 TVD

TOREK, 16. novembra: 8.35 TV v šoli — 10.35 TV v šoli — 15.50 Šolska TV — 17.10 Poročila — 17.15 Mišje prigode — 17.25 Glasba narodov — 17.55 Pisani svet — 18.25 Podravski obzornik — 18.40 Čas, ki živi — 19.10 Risanka — 19.30 TVD — 20.00 Aktualno

SREDA, 17. novembra: 8.35 TV v šoli — 10.35 TV v šoli — 17.35 Poročila — 17.40 Ciciban, dober dan — 17.55 Samo Katka — 18.25 Notranjski obzornik — 18.40 Niške zborovske slovesnosti — 19.10 Risanka — 19.30 TVD — 20.00 Bila je vojna, ko sem bil še otrok — 21.40 Majhne skrivnosti velikih kuharskih mojstrov — 21.45 V znamenju.

ČETRTEK, 18. novembra: 8.35 TV v šoli — 10.35 TV v šoli — 15.40 Šolska TV — 17.00 Poročila — 17.05 Pedenžep — 17.25 Zapisi za mlade — 17.55 Mozaik kratkega filma — 18.25 Dolenjski obzornik — 18.40 Po sledih napredka — 19.10 Risanka — 19.30 TVD — 20.00 Glasbeni četrtek — 21.10 Odsevi vzhajajočega sonca — 22.00 Poročila.

2 LJUBLJANA

PETEK, 12. novembra: 17.25 TVD — 17.45 Mali svet — 18.15 Kronika ZSJ — 18.45 Komunistična in revolucionarna pesem — 19.30 TVD — 20.00 Porota — 21.00 Zagrebška panorama — 21.15 Izbrani trenutki

SOBOTA, 13. novembra: 15.00 Boks za zlati Gomg — 17.45 Kapselski kresovi — 19.00 Ljudska ustvarjalnost — 19.30 TVD — 20.00 Glasbeni oder — 20.30 Peozija — 21.10 Feljton — 21.40 Športna sobota

NEDELJA, 14. novembra: 17.00 Olimpijska kronika — 18.00 Glasbeno popoldne — 19.30 TVD — 20.00 Življenje na zemlji — 20.55 Poročila

PONEDELJEK, 15. novembra: 17.25 TVD — 17.45 Rdeče, rumeno, zeleno — 18.00 Narodne pravljice — 18.15 Ljudje pripovedujejo — 18.45 Sonata v Mesečini, Beethoven — 19.00 Telesport — 19.30 TVD

TOREK, 16. novembra: 17.25 TVD — 17.45 Pustolovščine — 18.15 Odprta knjiga — 18.45 Rock biografija — 19.30 TVD — 20.00 Folkparada

SREDA, 17. novembra: 17.25 TVD — 17.45 Radost Evrope — 18.15 Aktualnosti — 18.45 Narodna glasba — 19.30 TVD — 20.00 Poklic amater — 20.30 Zagrebška panorama

ČETRTEK, 18. novembra: 17.25 TVD — 17.45 Trnjeva trdnjava — 18.15 Znanost — 18.45 Humor Vojvodine — 19.30 TVD — 20.00 Obarvana svetloba.

RADIO CELOVEC SLOVENSKE ODDAJE

Petek, 12. novembra:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Iz kulturnega življenja.

Sobota, 13. novembra:

09.00—09.55 Od pesmi do pesmi — od srca do srca.

Nedelja, 14. novembra:

07.05—07.35 Duhovna misel — Naj pesmica naša darilo vam bo.

po razgovoru s preprostimi ljudmi. Navidezna neurejenost njihovih besed je vedno kazala na skrito logiko, ki mu je bila posmehljiva. Vrh tega je imela Ana trmo, ki je bila lastna tudi njenemu bratu.

Župnik Jernej Amon, prileten, zajeten in plečat mož z zlato obrobjenimi očali, je hodil po jedilnici gor in dol. Ob njegovem krožniku je ležala odprta velika knjiga svetovne zgodovine, ki je neutrudno prebiral že njen četrti zvezek.

„Vi pa kar neprestano v zgodovini,“ je dejal kaplan, potem ko ga je pozdravil.

Župnik je bil prijeten, malce počasn mož, toda ljudski, kakor pravijo duhovniku, ki je tudi v dnevnih zadevah povezan z ljudmi.

„Ko pa ne morem nehati, pomaga mi živeti.“

Po kratki molitvi sta sedla za mizo in začela večerjati.

„Mislim, da je tak zavérován študij zgodovine danes več ali manj beg pred sedanostjo,“ je čez nekaj časa spregovoril kaplan.

Župnik ga je pogledal iznad očal in se mu nasmehnil:

„Beg? Da, res je. In sicer v takale spoznanja: ni zmage, ki navsezadnje ne bi ostala nekaznovana in ni osvovitve, ki si prej ali slej ne bi osvojila tudi osvojevalcev samih.“

kov po sobi. Odgovoril je z mirnim nasmehom:

„Oh, kaj še! Če ste vi jezni, jaz nisem.“

„Kaj se človek ne bi jezil, ko pa se te tile vaši Italijani tako vedejo med zdravamarijo.“

„Oh, tega jim pa res ne smete zameriti, morda so malo manj resni od nas, vendar so dobri in verni.“

„Kaj pravite? Dobri in verni? Kaj pa potem iščejo pri nas? Zakaj začenjajo zapirati in pretepati? Božja kazen bo prišla nadnje!“

„Ana se pravi milost, vi pa tako brezbožno govorite.“

Pogledala ga je in se obrnila, da mu pripravi posteljo:

„Kmalu bo le še malo ljudi vedelo, kaj je božje in kaj brezbožno.“

„Ana, kaj vam pa je?“

„Ah, nič!“

Prijela je za prazen vrč in šla mimo njega. Ko se je obrnil za njo, se je ustavila in ga pogledala z nasmehom, ki je bil pol pomilovalen pol zaskrbljen:

„Res je, oči se vam zeleno svetijo in kar nekam podá se vam to.“

Preden je zaprla vrata za seboj, je rekla:

„Večerja je na mizi.“

Ko je stopal po temnih, škripajočih stopnicah navzdol, ga je obšlo neprijetno občutje, ki ga je doživel večkrat

SAK : DOBRLA VAS 4 : 2 (2 : 0)

S trenerjem Avdičem spet po uspešni poti

Minuli konec tedna so nogometna moštva vzhodne podlige odigrala 1. pomladansko kolo. Za letošnje leto so enajsterice svoje delo opravile, igralci ATSV Wolfsberga in Slovenskega atletskega kluba bodo morali pred zimo še enkrat obuti nogometne čevlje ter nadoknaditi tekmo, ki je izpadla zaradi slabega vremena.

Presenečenja pa tudi tokrat niso izostala. Tako je doslej zelo uspešno moštvo iz Šmihela na lastnem igrišču prvič v letošnjem letu ostalo brez točke. Šmihelčani so po slabi tekmi nedeljskemu nasprotniku — moštvu iz Možberka — „prepustili“ obe točki. (Šmihel — Možberk 1 : 2). Presenetil — v negativnem smislu — pa je tudi KAC, ki je remiziral v Sinči vasi 0 : 0. ASV je premagal Št. Andraž z rezultatom 2 : 0, Wolfsberg pa je iz Brež odšel prazen rok. (Brež — Wolfsberg 2 : 1, vse tri zadetke so igralci dosegli po enajstmetrovkah). Enajsterici iz Grabštanja in Velikovca sta se ločili z rezultatom 1 : 1, Treibach pa je gostoval v Žrelcu in premagal tamkajšnjo enajsterico z 1 : 0.

Na Košatovem igrišču pa je gostovalo minulno nedeljo moštvo iz Dobrle vasi.

Prvo tekmo je SAK v Dobrli vasi dobil z rezultatom 3 : 2. Tokrat so se Do-

broščani hoteli maščevati za ta rezultat, toda ostalo je le pri hotenju. V nedeljo je nastopilo, zopet „pod krmilom“ trenerja Rada Avdiča, slovensko moštvo, ki se je hotelo na vsak način posloviti od navijačev z zmago. Po treh minutah je Hobel prvič zatresel mrežo nasprotnega vratarja. Le nekaj minut kasneje pa je bil Polanšek tisti, ki je zvišal rezultat na 2 : 0. Iz kota je zavil žogo neposredno v Dobrolska vrata. Po teh dveh zadetkih je dobra igra nekoliko propadla, Dobrolčani so prišli vsaj malo do sape, resničnih možnosti za zadetek pa tudi v tej fazi niso imeli.

Kmalu po tem, ko sta enajsterici po 45 minutah zamenjali strani, je bil ponovno uspešen Hobel. Po 55 minutah je slovensko moštvo vodilo že z rezultatom 3 : 0. V teku petih minut pa so Dobrolčani dosegli kar dva zadetka. Dvakrat je sodnik Buser, ki tokrat ni bil najbolje razpoložen, prisodil nasprotnemu moštvu enajstmetrovko.

Slovenski nogometaši so po tej „hladni prhi“ bili nekoliko zbegani, Dobrolčanom pa je novi rezultat dal poguma. Upali so, da bodo rezultat še lahko izenačili, toda obramba SAK jim ni dopustila nadaljnega zadetka. Posebno se je moral tokrat izkazati nekajkrat vratar Mrkun. Sicer pa SAK ni bil nikoli v resni nevarnosti, da bi moral točki

deliti z nasprotnikom. Dve minuti pred koncem srečanja pa je Polanšek po prostem strelu iz „mrtvega kota poskrbel za končni rezultat“.

Slovensko moštvo je tekmo dobilo zaslužno z rezultatom 4 : 2, posebej pa so bili igralci in navijači še veseli, da se je po večtedenski odsotnosti zopet vrnil trener Avdič. Skupno se je zopet lahko veselila zmage „vsa družina“ — igralci, trener, funkcionarji in seveda tudi zvesti navijači.

Postava: Mrkun, Sadjak, Kreutz, Lampichler, Woschitz, Zablatnik (Luschnig), Velik, Salkič, Lazarevič (Perč), Polanšek, Hobel.

**IGRE SAK: v nedeljo, 14. 11. 1982, ob 12.15
ATSV 23 — SAK 23
ob 14.00 ATSV I — SAK I
Igrišče Priel Wolfsberg**

Zafrkavanje, slabi živci

Ravno v zadnji tekmi jesenskega kola se je končala tudi lepa serija zmag selskih nogometašev. Na tujem so izgubili tekmo v Pokrčah s 3 : 1. Pred 14 dnevi je tam gostovalo vodeče moštvo z Bistrice v Rožu in izgubilo s 4 : 2. S tem so Selani prvič prevzeli vodstvo na lestvici, tokrat pa je zadelo Selane same.

Igra sama je obetala veliko napetosti, saj so domačini oddali letos na svojem igrišču šele 1 točko. Selani so se zavedali, kako težka bo tekma, začeli so zelo previdno, nervozno. V obrambi, ki je doslej stala tako trdno, so se pojavile prve negotovosti, v sredini se je premo pokrivalo. Tako je prišlo tudi do prvega gola. Nasprotnik je uspešno zadel prosti strel. Selani po tem голу niso povesili glav, našli so k svoji igri ter imeli celo vrsto lepih priložnosti. Nanti Olip je izenačil, zaporedoma so imeli najlepše priložnosti: Franci Dovjak, Jože Fera, Herbert Falle. Ostalo je pri rezultatu 1 : 1.

V drugem polčasu pa so popustili živci Selanov. K temu je bitveno dopri-



Skupinska slika selskega moštva, ki so dosegli v jesenskem kolu 2. mesto.



Naš športni reporter

piše Silvo Kumer

V zadnjem času prihaja na avstrijskih igriščih vedno znova do velikih izpadov navijačev. Predvsem so to navijači dunajskih veleklubov, Austrie in Rapida, ki v tropih prihajajo na igrišča in tam napadajo druge gledalce ter razbijajo imovino v

Oba dogodka sta sicer razburila javnost, toda nihče ni ukrepal proti tem divjakom. Šele ko je preteklo nedeljo tolpa divjih navijačev dunajske Austrie z verigami hudo pretepla nekega gledalca, je tudi policija ukrepala. Vklenila je najbolj divje raz-

Hudi izpadi navijačev na nogometnih igriščih

štadijoni. Ti fanatični navijači so organizirani v posameznih skupinah (tako ima npr. dunajska Austria več t. i. „Fan klubov“) in spremljajo svoje moštvo na vse tekme. V Celovcu je letos prišlo že dvakrat do hudih izpadov divjih navijačev. Prvič so navijači Rapida terorizirali gledalce štadijona, drugič pa, ko je dunajska Austria igrala v Celovcu, so dunajski navijači z nožem hudo ranili Celovčana.

grajače in tako vsaj preteklo nedeljo ustvarila mir na igrišču. Toda kako naprej? Ali naj policija nedeljo za nedeljo postavlja za vsakega navijača enega policista? To na vsak način ni nobena rešitev. Potrebno je, da se policija skupno z nogometnimi klubi tega problema loti z druge strani. Poiskati mora namreč ozadja in vzroke, ki dovedejo navijače, ki so večinoma še mladoletni, do takih izpadov.

Najbolj znana kluba navijačev sta t. i. „Laramie Club“ dunajske Austrie in „Rapid Fan Club“. V teh klubih se družijo večinoma mladoletni, ki imajo težave, bodisi doma v družini ali pa tudi na delovnem mestu. Te težave skušajo prebroditi z alkoholom in mamili. Tako prihajajo že pijani na igrišča, tam dodatno konzumirajo alkohol in v svoji pijanosti razbijajo ter ogrožajo gledalce. Toda ne le alkohol in mamila sta temu kriva. Tudi politika in njeni obrobni pojavi, kot so to obrobne politične skupine, imajo svoj vpliv na te navijače. Tako so številni navijači tudi pristaši NDP. To je pa že pogojeno iz zgodovine nogometnih klubov. Rapid je npr. še pred nedavnim imel v svojih pravilih t. i. „Arierparagraph“, ki je služil temu, da so pri klubu igrali samo „arijci“. Dunajska Austria pa se je še pred 2. svetovno vojno fuzionirala z nekim židovskim klubom, kar je bil danes desno usmerjenim skupinam vzrok dovolj, tudi navijače Austrie pridobiti na svojo „arijsko“ stran.

Na vsak način so ti pojavi alarmni znaki za odgovorne, da ukrepajo proti vsem tem izpadom na igriščih. Kako se bodo tega problema lotili, ostane njihova stvar. Vsi si pa želimo, da šport ostane šport. Tudi med gledalci.

kdz mladina za mladino

Pišeta
Kristijana Grilc in Rudi Vouk

Ob priliki 10. oktobra je vodja Mlade ÖVP Koroške, Schwabe, izjavil, da bi želel pogovor z zastopniki KDZ. Radi smo uresničili tole željo in tako je prišlo v četrtek, 4. 11. do pogovora med člani političnega odseka KDZ in zastopniki Mlade ÖVP.

Prvi bonus tega pogovora je bil ta, da sta obe strani od vsega začetka skušali vreči vse predsodke čez krov in res pove-

ki še vedno žalujejo, ker ni prišlo do „Anschluša“.

Bili smo si edini, da stoji ekstremizem na obeh straneh uspešni rešitvi manjšinskega problema samo na poti. Priznati pa smo morali, čeprav s težkim srcem, da ni moč ekstremističnega mišljenja enostavno prepovedati, ker je ekstremizem merilo zrelosti oz. nezrelosti demokracije. Prav posebej težko pa je tole demokracijo izvajati na Koroškem, kjer smo, kakor se je večina strinjala, očitno edina opozicija mi Slovenci — ob diktaturi treh strank. Mladina vseh treh strank temu sicer nasprotuje, žalibog pa sta ovira resnicoljubju stolček in privilegiji.

Pogovarjali smo se z Mlado ÖVP

dati svoje resnično mnenje, ne oziraje se na politično taktiziranje stranke oz. osrednjih organizacij.

Prva beseda je veljala zgodovini koroških Slovencev in informaciji o naši narodni skupini, kajti opazili smo, da se celó med voditelji nemškogovoreče mladine, torej med bodočimi Wagnerji, Knaflji etc., občutno pozna neinformiranost o položaju in delovanju Slovencev. Celó manjšini nikakor ne nenačlonjeni mladinski voditelji so deloma podlegli KHD-jevskim neresnicam in podtikavanjem; t. im. „prastrah“ še vedno sedi v kosteh — bojijo se morebitne priključitve južne Koroške k Jugoslaviji in slej ko prej mislijo, da je le-to cilj delovanja naših organizacij. Vendar se je to mnenje kaj kmalu spreverglo v njeno nasprotje, kajti dejstva kažejo, da so Slovenci najbrž eni izmed najbolj navdušenih patriotov Avstrije — v nasprotju z nekaterimi drugimi skupinami,

nesel sodnik Rosenwirth, ki je s svojimi odločitvami raztrgal tekmo. Po napaki v selski obrambi so Pokrčani dosegli drugi gol. V tem položaju je nasprotnik seveda skušal z vsemi načini, da bi premagali selsko moštvo. Po prekršku nad Francijem Kelihom, katerega so obsuli še s psovkami, je on pobral nasprotnemu igralcu tla pod nogami: rdeči karton. Po tej izključitvi pa so Selani še bolj pritiskali na nasprotnikova vrata. Nanti Olip je prodril do gola, tam ga je nasprotnik podr, sodnik pa se je odločil za indirektni prosti strel. To je bil višek zafrkavanja s strani sodnika. Trener Fera mu je za to odločitev čestital s ploskanjem: namesto 11-

metrovke je prikazal Jožetu Feri rdeči karton. Ni čudno, da je padla s tem tudi odločitev. V protinapadu so dosegli Pokrčani še tretji gol in s tem dokončno odločili tekmo v svoj prid. Verjetno bodo Selani bolj obžalovali izključitve dveh igralcev, kakor izgubo točk. Kljub temu porazu zasedajo Selani odlično drugo mesto z istim številom točk, kot jih ima moštvo z Bistrice v Rožu. K temu uspehu Selanom iskreno čestitamo. Prav posebna zahvala pa velja zvestim selskim navijačem, ki so spremljali svoje moštvo na vse tekme. Ostanite svojemu moštvu zvesti, ker je tudi to doprinos k dobremu uspehu.

Opazili smo

... da se je fotoreporter NT Marijan Fera alias „Presse“ odločil, da bo odslej fotografiral tekme SAK na stolpu celovške mestne cerkve, ker baje nima teleobjektiva in navadno nogometaši na njegovih slikah izgledajo kot kmetje na polju pri žetvi, fotografirani iz daljave.

... da je trener SAK Rado Avdič zopet ozdravel in je pri svojem „come-backu“ vodil SAK zopet na pot zmagovalcev.

... da je preteklo nedeljo na tekmi Šmihel — Možberk bil izključen „Šmihelčan“ Šuler, kar bo mogoče zelo slabilo Šmihelčane v prvi vigredni tekmi proti SAK.

... da se je preteklo nedeljo po dolgem zopet srečala Sv. trojica SAK. Predsednik Gu-

tovnik, trener Avdič ter Seki Kordeš so namreč skupno stopili pred kamero reporterja NT.

... da je branilec SAK Jurij Perč v nedeljo po vsem igrišču iskal robček, da bi si olajšal svoj prehlad. Ko je prosil nekega gledalca za robček in ga je ta delegiral k njegovi prijateljici, mu je Jurij kratkoma odgovoril: „Bom zdaj še morda iskal svojo ba...“

... da spadata med najzvestejše gledalce SAK Ludmila Blažej ter Janez Wutte. Oba si že delata preglavice, kako se bosta vozila na tekme SAK v Koroški ligi.

... da je branilec SAK Jurij Perč med odsotnostjo trenerja Avdičevega časa sedel na rezervni klopi in je v nedeljo, ko se je trener vrnil, zopet malo povohal v prvo moštvo.